

பொன்ஹம் சூழல் மரங்களுள்

சிறுகதைகள் தொகுதி

பொன். சுகந்தன்

T/800/0535

வெள்ளச்சம் தேடும் உள்ளக்டுகள்

அணியம் பணியம் அந்நியம் நிறைந்த
 திரு. ம.ய. கண்ணையாந்தரன்
 அயங்கு,
 அணியம் அணியம்.
 பெணர், சுகந்தன்,
 26.02.2008

பெண்.சுகந்தன்

கூலியத்திக்கு
 கையி.
 06/10/08

வெளியீடு
கலாசாரம் பேரவை

பிரதேச செயலகம்

கரவெட்டி.

தலை : வெளிச்சம் தேரும் விளக்குகள்
 விடயம் : சிறுகதைத் தொகுதி
 தயாரிப்பாளர் : என்.சுகந்தன்
 உரிமை : என்.சுகந்தன்.

என்.சுகந்தையா வீதி.
 எல்விடி.

முதல்திணி : 2005 யூன்
 வெளியீடு : கலாசாரப் பேரவை
 பிரதேச செயலகம்
 கரவேடி.

விளக்கப்படங்கள் : என்.விஜிதன்
 அச்சுத்திணி : என்.சுமி அச்சகம்
 தயாரிப்பு : என்.விடி.

விலை : 150/=

Handwritten in purple ink:
 வெளிச்சம் தேரும் விளக்குகள்
 2005/06/06

Title : *Velichcham Thedum Vilakkukal*
Author : *Pon.Suganthan*
Copy Right : *Pon.Suganthan.*
Pon.Kandiah Lane,
Nelliady.
First Published : *June 2005*
Publication : *Kalasarapperavai*
Divisional Secretariat,
Karaveddy.
Art : *S.Vigithan*
Printers : *Ledchumi Offset Printers*
Navalarmadam, Nelliady.
Price : *150/=*

காண்பிக்கை

அன்பும் பண்பும் நிறைந்த
அமரத்தவமடைந்தவிட
என்கண்புரீ டுபரிகளான
பிரபவ தொழுவசீபர்
S.R.இளைமசும்பி அவர்களுக்கும்
இளைமசும்பி செவிவழக்கூ
அவர்களுக்கும்
இந்நூலி...

சான்றிதழ்

இந்த நூல் நான்
படித்துள்ளேன்
எனக்குத் தெரியும்
எனது பெயரில்
2.5.1952
இதற்கு நான்
சான்றிதழ்
...
...

சமூகப் பற்றோடு எழுதும்

பொன்.சுகந்தன்

சமூகத்து இளம் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான பொன். சுகந்தன் சற்று வித்தியாசமான கோணத்தில் தனது சமகால சமூகத்தை நோக்குவதை அவரது படைப்புக்களில் அவதானிக்க முடிகின்றது.

கடந்த கால் நூற்றாண்டாக சொந்த மண்ணில் சொல்லொண்ணா வேதனைகளையும் கொடுமைகளையும் அனுபவித்த மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்தவர் பொன். சுகந்தன்.

பொதுவாகவே சாதாரணமானவர்களின் பார்வைக்கும் எழுத்தாளன் பார்வைக்கும் வேறுபாடுண்டு. துயரோடு வாழ்கின்றவர்களின் சோகத்தை துல்லியமாகச் சொல்லி, மற்றவர்களும் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற உந்தலில் வாழ்பவன் எழுத்தாளன். அவற்றை அச்சொட்டாக எழுத்தில் வடிக்காமல் அவனால் இருக்கமுடியாது. அதனால்தான் பொன்.சுகந்தனின் எழுத்துக்களை வாசிப்பவர்கள் தாம் முகம் கொடுத்த வற்றை மீண்டும் நினைவூட்டிப் பார்க்கின்றனர். தூர இருந்தவர்களும் படிக்கும்போது களத்தில் இருப்பது போன்ற உணர்வு- அனுபவத்தைப் பெறுகின்றனர். பொழுது போக்குக்காக எழுதுபவர்களின் ,

பொன்.சுகந்தன்

வாசிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை நம்மிடையே கணிசமான அளவு குறைந்துவிட்டது. சில செய்திகளைச் சிறப்பாகச் சொல்லவேண்டும். சமூகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என விரும்பும் எழுத்தாளர்களில் பொன்.சுகந்தனையும் குறிப்பிடலாம்.

சமூகப்பற்றோடு தனது பார்வையூடாக புதிதாக சில கருத்துக்களை முன்வைக்கும் பொன்.சுகந்தன் இன்னும் சமூகத்தையும் உலகத்தையும் நன்றாகக் கூர்ந்துபார்த்து சிந்தித்து அதிகம் ஆக்க பூர்வமாக எழுதிப்படைக்க வாழ்த்துகின்றேன்.

மேலதிகச் செயலாளர்

உருவை எஸ் தீர்வை ருடராஜா

கல்வி அமைச்சு

இசுருபாய

பத்தரமுல்ல.

22.05.2005.

முன்னுரை

இலக்கியப் படைப்புகளும், ஏனைய கலைப்படைப்புகளைப் போலவே, காலநகர்வோடு பரிணாமவளர்ச்சியடைவதைக் காண்கின்றோம். சிறுகதை இலக்கியமும் அவ்வாறே.

பிற மொழிகளில் பாரம்பரியத் தடங்களிலிருந்து விலகி, சரியாகவோ, தவறாகவோ சிறுகதை இலக்கியமும் நீண்ட தூரம் போய்விட்டதை அவதானிக்கலாம். தமிழில் இன்னும் பாரம்பரிய அளவுகோல்களே ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன.

நவீன சிறுகதைகள் வாசகனை படைப்பினுள்ளே வலிந்திழுத்து, நவீன ஓவியங்கள்போல, தேடலின் பாதைக்கு வழிவிடுகின்றன. ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியப்பரப்பில் பூட்டவிழும் சம்பவக்கோர்வைகளும், அபிமான உணர்ச்சிகளை மேலோங்கச் செய்வதுமே பரவலாகக் காணக்கூடிய எழுத்துத் திறன். உதிரிகளாகச் சில சிறந்த படைப்புகள் ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றுக்கு வளம் சேர்க்காமலுமில்லை.

புலம்பெயர்வாழ்வினால் ஏற்பட்ட தொடர் பாடல்கள், பண்பாட்டு ஊடாட்டத்தின் விளைபொருளாகச் சில புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் காலத்திற்கேற்ப வளர்ச்சி கண்ட சிறுகதைகளைப் படைத்திருக்கின்றனர் என்பதும் உண்மைதான். இருப்பினும், இளந்தலை முறையினரிடையே இலத்திரனியல் ஊடகத்தின்

வருகையால் வாசிப்புப் பழக்கம், அறிவுத்தேடல் முயற்சி, எழுத்தார்வம் எல்லாமே குன்றிப்போயுள்ளதை அவதானிக்கலாம். மூளைக்குள் தேவையில்லாத சுமை எதற்கு இந்த தகவல் தொடர்பு யுகத்தில், என்பது அவர்களின் வாதம்.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் தான் பொன்.சுகந்தன் என்ற எழுத்தாளர் தனது சிறுகதைத் தொகுதியினூடாக இலக்கியப் பரப்பில் கால் பதிக்கிறார்.

எழுதவேண்டும் என ஒருவன், தவிர்க்க முடியாதவாறு உந்தப்பட்டு பேனாவைத் தூக்க வைக்கின்றது எது?

ஏதோ ஒன்றுடன் தன்னைத் தொடர்பு படுத்தி, அதனூடாக தனது வாழ்வு அர்த்தம் பெறுவதாக எண்ணிக்கொள்வது மனித மன இயல்பு. கலை, இலக்கியம் என்றும், சமூகசேவை, மானுடநேயம், அரசியல் என்றும், வழிபாடு, பக்தி, குடும்ப உறவு, ஆன்மீகம் என்றும் பல ஊன்று கோல்கள் மனிதர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. இவற்றின் மீதுள்ள பிடியை இறுக்கிக்கொண்டே இந்தப் பூமியில் தாங்கள் அடையாளம் பெற்றுவிட்டதாக மன நிறைவு பெறுவர். இவ்வாறான மனப்பட்டறையைக் கொண்ட எழுத்தாளர் களையும் நாம் காணமுடியும். இது ஒரு வகை.

இன்னொரு வகை இது.

மனிதப் பலவீனங்களை இனங்கண்டு, புலன்களுக்குத் தீனிபோட்டு, கலையின் பெயரால், காசு பிடுங்குவது, கனவுலக யாத்திரைக்கு அழைத்துச் செல்லும் கலை, இலக்கியப் படைப்புக்கள் குடிபோதைபோன்று மீண்டும்

மீண்டும் தேவைப்படுகின்றன. இத்தகைய சுரண்டலின் முழுப் பரிமாணத்தையும் பெருமளவிலான தமிழகச் சினிமாப்படங்கள் கொண்டுள்ளதைக் கவனிக்கலாம்.

இவைகளைவிட இன்னொரு வகைப் படைப்புலகமும் உண்டு. தன்னைச் சூழவுள்ள சக மனிதர்கள் சந்திக்கும் வாழ்க்கை அனுபவங்களால் ஏற்படும் உணர்வு நிலைகள் எழுப்புகின்ற அதிர்வுகள், மானுடத்தின் குரலாக எழுத்தாளனைப் பாதிக்கிறது. இந்தத்தாக்கம் எழுத்துருவில் அவனூடாக வெளி வருகிறது.

பட்டறிவு, எழுத்தாற்றல், துல்லியமான சமூகப்பார்வை, மொழி ஆளுமை என்பனவற்றின் துணையோடு பேச முற்படுகின்றான். பேசும் குரலில் குறை இருக்கலாம். ஆனாலும் அவனின் குரல் போலியாக இருக்கமுடியாது. ஏனெனில் அவனின் எழுத்தின் நோக்கம் புனிதமாக இருப்பதால்.

இந்த வகையான எழுத்தாளனாகவே பொன்.சுகந்தனை என்னால் பார்க்க முடிகிறது.

கதைகள் எல்லாமே யாழ் குடாநாட்டில் நிகழ்கின்றன.

இங்கு வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற மக்கள் சுமந்த துயர வரலாறு கதைகளின் பின்புலமாக அமைகின்றன.

யாழ் குடாநாட்டுச் சமூக மாந்தர்களின் குணவியல்புகள் பலங்களோடும் பலவீனங்களோடும் கதைகளில் வெளிவருகின்றன. போலியுணர்ச்சிகளைக் கதைக்களங்களில் தரையிறக்கம் செய்து மலினப் படுத்தாமல் கதா பாத்திரங்களை இயல்புத் தன்மையோடு உருவாக்கியிருப்பது பாராட்டுக்குரியதாகும்.

பொன்.சுகந்தன்

மனித உறவுகளின் மென்மையான நெருடல்கள், அவர்களின் ஏக்கங்கள், துயரங்கள், மகிழ்ச்சி என்பன மட்டுமல்லாமல் யாழ் சமூகத்தில் விலகாதிருக்கும் போலி மதிப்பீடுகள் பற்றியும் இக்கதைகள் பேசுகின்றன.

புல்ப்பெயர்வு, வாழ்க்கையின் அனுசூலங்கள், தாக்கங்கள், பொய் முகங்கள்மூலம் காட்டும் பாசப்பிணைப்புகள் எல்லாமே குறுக்கு வெட்டுமுகமாக இத்தொகுப்பில் வருகின்றன.

கதைகள் சம்பவங்களின் பதிவுகளாக மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. சில கதைகள் முடிந்தும் முடியாதனவாக, மனதைத் தொடும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

:என் கண்மணி மீனா, வாத்தியார், நாடகமேடை, சிறகொடிந்த பறவை, போன்ற சிறுகதைகள் பொன்.சுகந்தனை ஆரோக்கியமான பாதையில் அடியெடுத்து வைத்துள்ள எழுத்தாளர் என இனங்காட்டக்கூடியன. 'வந்ததே வில்லங்கம்' சிறுகதை எள்ளல் சுவையுடன் சிந்திக்கவைக்கும் மாறுபட்ட பாணியில் அமைந்துள்ள கதை. இவரது பார்வையின் விரிவைச் சுட்டிக்காட்டும் கதை இதுவாகும். எனவே இதை ஒரு வளர்ச்சிப்படியாகக் கொண்டு தொடர்ந்தும் முன்னேற்றப்பாதையில் பயணிக்க எனது வாழ்த்துக்கள்.

வதிரி வீதி,

ஞானரதன்

உடுப்பிட்டி,

(திரைப்பட இயக்குநர்)

2005.05.21.

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

என்ஜுவரை

பொதுவாக சமூகப் பற்றோடும் நாட்டுப் பற்றோடும் எழுதும் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் சாகாவரம் பெற்றவை. அந்த வகையில் அமரத்துவமடைந்த எழுத்தாளர்களான, நெல்லை க.பேரன் அவர்களினதும் நெல்லை நடேசன் அவர்களினதும் எழுத்துக்கள் காலத்தால் கரையமாட்டாதவை. இவை எப்போதும் கலங்கரை விளக்காயிருந்து வழி காட்டி நிற்கும். ஆதலால் இவ்வாறுபட்ட எழுத்தாளர்களை நினைவிற் கொண்டு எழுதுவது என் பொறுப்பும் கடமையுமாகும்.

மனிதர்களையும் சமூக நடவடிக்கைகளையும் பாதிப்புற்ற மக்களையும் அவதானித்ததன் விளைவாகத் தோன்றியதுதான் எனது சிறுகதைகள். அவற்றுள் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை மட்டும் சேர்த்து “வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்” என்ற நூலாகத் தந்துள்ளேன்.

இந்நூலில் வரும் சம்பவங்கள் கதாபாத்திரங்கள் யாரையாவது தனிப்பட்ட முறையில் தாக்கியோ அல்லது பிறர் மனதைப்புண்படுத்தியோ, நோகடிக்கவோ நான் எழுதவில்லை, பிறர் மனதை நோகடிக்கும் நோக்கமும் எனக்கில்லை, என்வாழ்வுப் பாதையில் என்மனதைப் பாதித்த விடயங்களை மட்டுமே தந்திருக்கின்றேன்.

கலையார்வம் என்பது எனக்கு படிக்கின்ற

காலத்தில் இருந்தே என்னுள் இருந்து வந்தது. அது நாடகத்துறை, நடிப்புத்துறை என்ற கலை வடிவில் என்னை பிணைத்திருந்தது. பள்ளிப்பருவம் முடியும் தருவாயில்தான் பொலிகை அம்பிகை கலாமன்றத்தின் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டேன். நாடகாசிரியராக இருந்து பல நாடகங்களை பல இடங்களிலும் அரங்கேற்றி மகிழ்வடைந்திருந்த காலம் அது. அக்காலத்தையே என்வாழ்வின் “பொற் காலம்” எனவும் எண்ணுவதுண்டு. ஏனெனில் கலையுடன் என்னை இறுக்கமாக இணைத்திருந்த காலம் என்பதனால்.

இவ்வாறாக நாடகங்களிற்கு கதை எழுதி வந்த எனக்கு நாளடைவில் சிந்தனைகள் துளிர்விட கவிதை, சிறுகதை வடிவங்களை விரும்பிப் படிக்கின்ற ஆசை ஏற்பட்டது. இதுவே காலப் போக்கில் கவிதைகளையும், சிறுகதைகளையும் எழுதத் தூண்டுதலாக அமைந்தது மட்டுமன்றி, என்மன ஆதங்கங்களை கூறவும் இத்துறையானது பேருதவி புரிந்தது.

எனது இந்தக் கலையார்வத்தை ஊக்குவித்து, மெருகூட்ட பின் புவமாக நின்று உந்துதல்களையும், உதவிகளையும் தந்தது என்பதாய் மட்டும்தான். அன்பின் அரவணைப்பில் என்னை வளர்த்தது மட்டுமன்றி, கலை உலகிலும் வளர்வதற்கு ஊக்குவித்து, உற்சாகப்படுத்தும் ஒரு நல்ல குருவாகவும் என் தாயைப் பார்க்கின்றேன்.

எனவே இவ்வாறாக வளர்ந்த கவிதைகளிற்கும் சிறுகதைகளிற்கும், பத்திரிகைகள் அங்கிகாரம் கொடுக்கவே என் எழுத்துத்துறை வளர ஆரம்பித்தது. அவ்வாறாக அன்று பத்திரிகைகளை அலங்கரித்த

சிறுகதைகள் சிலதான் சேர்ந்து “வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்” எனும் நூலாக உருப்பெற்றுள்ளது. அதனால் இந்நூலின் சிறப்பு பத்திரிகைகளையும் சாரும், அதற்காக அப்பத்திரிகைளிற்கெல்லாம் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இவைதவிர இந்நூலின் அலங்கரிப்பிற்கு வாழ்த்துரையும், முன்னுரையும், அறிமுகவுரையும் தந்த ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களான மதிப்பிற்குரிய, உடுவை.எஸ்.தில்லைநராஜா அவர்களுக்கும், பிரபல திரைப்பட இயக்குநர் ஞானரதன் அவர்களுக்கும் எனதாசான் குப்பிளான்.ஐ.சண்முகன் அவர்களுக்கும் இந்நூலின் வெளியீட்டுக்கு ஆலோசனைகளும் ஆதரவும் தந்து உற்சாகப்படுத்தும் பிரபல மூத்த எழுத்தாளர்களான தெணியான் அவர்களுக்கும், செங்கையாழியான் அவர்களுக்கும்,

இந்நூல் வெளிவர ஒத்துழைப்பும், உதவிகளும் நல்கிய ஊரவர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் எனப் பலர் இருக்கின்ற அதேவேளை, புலம பெயர்ந்து வெளி நாடுகளில் இருக்கும் அன்பிற்குரியவர்களின் ஊக்கமும், கணிசமான அளவுண்டு.

அத்தோடு உரிமையுடன் ஊக்குவிக்கும் எனது அரிய நண்பன் கவிஞர் செல்வா, மற்றும் என்னை மட்டுமன்றிப் பொதுவாகவே கலைஞர்களை ஆதரித்து அன்புடன் உற்சாகப்படுத்தும் பண்பின் சிகரமான ச.இராதேயன் அவர்களுக்கும்,

என்விருப்பப்படியே கணினியால் இந்நூலினை வடிவமைப்புச் (அட்டைப்படம் உட்பட) செய்துதந்த

சு.மகேஸ்வரன் (மதுரன் கிறா(f)கஸ்), மற்றும் அழகிய முறையில் அச்சிட்டு நல்ல முறையில் தந்த லெட்சுமி அச்சக உரிமையாளர் கி.லோகநாதன் போன்ற யாவர்க்கும் என் மனம்நிறைந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்ளும் அதேவேளை,

இந்நூலினைப் பொறுப்பேற்று வெளியீடு செய்யும், கரவெட்டி பிரதேச செயலகத்தின் கலாச்சாரப் பேரவையினர் க்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

பொன்.கந்தையா வீதி,

நெல்லியடி,

கரவெட்டி.

02.06.2005.

என்றும் அன்புடன்

வொலிகையூர்

பொன்.ககந்தன்

1

திசை மறிய ஓடங்கள்

அன்றைய தினம் ஊரெல்லாம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது... பக்கத்து காளியம்மன் கோவில் பத்தாம் திருவிழா அன்று. பத்தாம் திருவிழா வழமையாகவே விமரிசையாகத்தான் நடைபெறும். இம்முறையும் ஆலய முன்றலில் மூன்று அழகிய சிகரங்களும் வீதியெங்கும் அழகான வர்ண வர்ண நிறங்களைக்

கொண்ட மின் குமிழ்களும் ஆலயத்தையும் ஆலயச் சூழலையும் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒலிபெருக்கிகள் எல்லாத் திசைகளிலும் கட்டப்பட்டிருந்தன...

பொன் .சுகந்தன்

அவை இடையிடையே விழாவின் சிறப்பிற்கு மெருகூட்டிக் கொண்டிருந்தன. “அன்பார்ந்த பக்த அடியார்களே! இன்று இரவு எம்பெருமான் வீதியுலா வரும் போது கண்ணைக் கவரும் வாணவேடிக்கைகளும் இடம்பெற்று அதனைத் தொடர்ந்து வீதியுலா முடிந்ததும்.. ஒரே மேடையில் யாழ்நகரின் முன்னணியிசைக் குழுவினர் வழங்கும் இசைக் கானங்களும் இடம்பெறும்...” என அரை மணித்தி யாலயத்திற்கு ஒரு தடவை அறிவிக்கப்பட்டது....

இது வீட்டின் மூலையிலே அமர்ந்திருந்த வினோதினியின் காதுகளிலும் படாமலில்லை... ஏதோ ஒன்றைப் பறிகொடுத்தவள் போல் மூலையில் அமர்ந்திருந்தாள். படலையடியில் ஏதோ சத்தம் கேட்டபோது... தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தாள். “ஏன்டி வினோ இண்டைக்கு கோயிலிலை நல்ல விஷேசமாம் வரவில்லையோ...” இது முன்வீட்டு மரகதமக்காவின் கேள்வி.

“இல்லையக்கா... நான் வரவில்லை. நீங்க போட்டு... வாங்க...”

“சரி அப்ப நாங்க போட்டு வாறம். எங்க வீட்டையும் சேர்த்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்க” என்ற மரகதம் நகைகளையெல்லாம் ஒரு தடவை சரிசெய்து பார்த்து விட்டுக் கிளம்பினாள். போறவர்களையெல்லாம் ஒரு தரம் எட்டிப்பார்த்துவிட்டு மீண்டும் மூலையிலே போய் அமர்ந்து கொண்டவளின் மனக்கண்ணில் கடந்தகால நினைவுகள் சிறகடித்தன. அவள் சிந்தனைகள் ஐந்து வருடங்களிற்கு முன்னோக்கிச் சென்றது...!

அப்போதெல்லாம் வீட்டிலே அவள் சும்மா இருந்தது கிடையாது. எப்ப பார்த்தாலும் வாய் ஓயாமல் கதைத்த படிதான். வினோதினியுடன் கதைத்தால் பொழுது போகும் என்பதற்காக அயலில் உள்ளவர்கள் கதைக்க வருவதுமுண்டு. அப்போதெல்லாம் வீடு ஒரே கலகலப்புத்தான். இன்று எல்லா

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

நாட்களையும் விட மிகுந்த மகிழ்ச்சியாகவே காணப்பட்டாள். அதற்குக் காரணமும் இருக்கத்தான் செய்தது. இன்று வினோதினியின் தமையனின் பிறந்த நாள். தமையனுக்குத் தெரியாமல் “கேக்” வடை எல்லாம் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தாள்.... “உதெல்லாம் பார்த்திட்டு கொண்ணனிட்டைப் பேச்சு வாங்கப்... போகிறாய்...” இது தாயின் கருத்து... “புள்ளை எனக்கு ஒரு ஐம்பது ரூபா தாவேன்...” இது தந்தையாரின் கெஞ்சல் “குடிச்சிட்டு வந்து சத்தம் போடுவியள் நான் தரமாட்டன்... அண்ணா வந்த உடனே அண்ணாவைக் கேளுங்கோ...” என்று கதைச்சுக் கொண்டிருக்கவும் பக்கத்து வீட்டு ரூபன் படலையைத் திறந்து கொண்டு ஓடிவந்தான்...

“சண்டை தொடங்கியிட்டுது... சத்தம் ஒன்றும் கேட்கலையோ...” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் பரவலாக ஷெல்லெல்லாம் வந்து விழத் தொடங்கியது... “புள்ளை பங்கருக் கை ஓடிவாவன்...” தாயின் சத்தம். “உதுக்கையிருந்தெல்லாரும்... சாகப்போறியளே... வெளிக்கிடுங்கோவன்...” பக்கத்து வீட்டு மரகதமக்காவின் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து அவர்கள் மூட்டை முடிச்செல்லாம் தூக்கிக் கொண்டு வெளிக்கிடுவது தெரிந்தது... “புள்ளை சனமெல்லாம் ஓடுது... நீ... இந்தாபுடி பெட்டியை... இதைக் கொண்டுவா... இஞ்சாருங்கோ அந்த உடுப்பு மூட்டையை நீங்கள் கொண்டு வாங்கோ...” எல்லாவற்றுக்கும் வினோதினி சிலையாகவே நின்றாள்... அவளது நினைவெல்லாம் தமையனைப் பற்றித்தான். “என்ன புள்ளை உனக்குச் சொல்லுறது காதிலை விழவில்லையே... கெதியெண்டு வாவன்...”

“அம்மா... அண்ணா...!”

“அவன் எப்படியும் வந்திடுவானடி. அவனுக்குப் போறஇடம் தெரியும்தானே... சைக்கிளை எடுபுள்ளை.

பொன்.சுசந்தன்

ஷெல்லெல்லாம் கிட்ட விழுகுது...” வினோதினியின் கால்களும் நகரத் தொடங்கின...

இவ்வாறாகத் துன்ப துயரங்களுடன் இடம்பெயர்ந்து நாட்கள் நகர்ந்தபோதிலும் வினோதினியின் உயிருக்கு உயிரான அண்ணனைக் காணவில்லை... காலச்சக்கரம் உருண்டோடியது... காணாமற்போனோர் பட்டியலில் வினோதினியின் அண்ணனின் பெயரும் இடம்பெற்றது. சமாதானம் ஏற்பட்டு வழமைக்குத் திம்பிய போதுதான் வினோதினி குடும்பமும் சொந்த வீட்டிற்கு வந்தனர்... வீடு அதிகமான இடங்கள் உடைந்திருந்தன. ஒரு பகுதியை மட்டும் திருத்திப் போட்டு அதிலே இருந்தார்கள்.

“ஏன்... புள்ளை நீ கோயிலுக்கு போகவில்லை...” எனத்தாய் கேட்ட போதுதான் சிந்தனைகள் கலைந்து நினைவுகள் திரும்பியதும் “அம்மா.. மனசு சரியில்லை அதுதான் போகவில்லை...”

“சரி சாப்பிடன் புள்ளை”

“வேண்டாமம்மா எனக்குப் பசிக்க இல்லை...” என்ற வினோதினியை பரிவோடு பார்த்த தாய் “என்னை புள்ளை பற்றிய கவலை எனக்கில்லையா... நேற்றும் சாத்திரியிற்றைப் போய் “மை” போட்டுப் பார்த்தனான். என்னை புள்ளை இப்பவும் உயிரோடை இருக்கிறதாய்த்தான் சொல்லுது...” என்றதும் கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு ஏதோ மனவுறுதி வந்தவளாக... “புள்ளை எனக் கென் ரை அம் மா ளாச் சியிலை நம்பிக்கையிருக்கு... என்னை புள்ளை எனக்குக் கிடைச்சிடும்...” இதைக் கோட்டதும் வினோதினியின் விம்மல் சத்தம் அதிகரிக்கவே தாய் உடனே கதையை மாற்றிக் கொண்டாள். “புள்ளை வினோ... ஒரு விசயம் மறந்திட்டன்... நாளைக்கு உன்னைப் பொம்பிளை பார்க்க வாறாங்க...”

“அண்ணைன்ரை கவலை இன்னும் மாறலை அதுக்குள்ளே...”

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

“உன்றை அண்ணாவின் ஆசையும் அதுதானம்மா... இப்படி நீ இருக்கிறதைப் பார்க்க என்னாலை முடியாது... ஒருதற்றை கையிலை புடிச்சுக் கொடுத்திட்டா உன்றை மனசும் மாறியிடும்...” குறுக்கிட்ட வினோதினி “என்னம்மா விஷயம் தெரியாமற் பேசுகிறாய்... மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்கள் எவ்வளவு கேட்பாங்கள்... சும்மா வேலைவெட்டி இல்லாமல் இருக்கிறவனே ஐஞ்சு பத்தெண்டு கேட்கிறான்...” “புள்ளை எனக்கும் தெரியும்... தாய்க்கு உன்றை குணம் பிடிச்சிருக்காம்... அதுதான் ஆசைப்படுகிறா... நகை மட்டும் போட்டால் காணாமாம்...” என்றதும் திகைத்துப்போன வினோதினி...

நகைக்கு என்னம்மா செய்யப் போறாய்... என்ற கழுத்திலை இருக்கிற சங்கிலியே பித்தளைச் சங்கிலி தானையம்மா... இதனாலைதான் நான் விசேசமான நிகழ்வுகள் ஒன்றுக்கும் போறதில்லை... எங்கடை சனம் நகைநட்டு இல் லையென்றதைக் குத்திக் காட்டியே என்னை அழவைச்சிடுங்களம்மா...” என்ற வினோதினியின் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பி கன்னவோரமாக வடிந்து கீழே சிந்தியது...!

மகளின் கண்ணீரை விரல்களால் துடைத்த தாய்... “என்னம்மா செய்யிறது. எல்லா நகைநட்டுக்களையும் விற்றுத்தானே... கொண்ணனுக்கு கடைபோட்டுக் கொடுத்தம்... கடைசியிலை கடையும் அழிஞ்சு என்றை புள்ளையையும்...” எனக் கண்கலங்கியவள் வழிந்த கண்ணீரைக் கைகளால் துடைத்துவிட்டு ஒரு பெருமூச்சுடன் “உன்றை கொப்பன் நல்லவனென்றால் என்ன கவலை... அதுவும் ஒரே குடி. குடிக்கிறது மட்டுமில்லை இந்த ஊர் எல்லாம் கடன்பட்டு வைச்சிருக்கு... அதுபட்ட கடனுக்கு நானும் கடன்காரரிட்டை தலைகுனிய வேண்டியிருக்கு” என யோசித்துக் கலங்கியவள் “சரிபுள்ளை நீ சாப்பிட்டா...” என்ற தாயை இடைமறித்த வினோதினி... “அம்மா... நாளைக்கு என்னைப் பார்க்க வரச்

சொல்லிட்டிங்கள் சரி வந்து கல்யாணம் அது இதென்னா... நகைக்கு என்ன செய்விங்களம்மா...” ஏக்கத்தோடு கேட்ட வினோதினியைப் பார்த்த தாய்...! “எங்கடை கடை அழிஞ்சதுக்கு நஷ்ட ஈடாய் கொஞ்சக் காசு தந்தாங்கள்...” இதனைக் கேட்டதும் தான் வினோதினியின் முகம் லேசாக மலர்ந்தது.

இருந்தபோதும் தமையனின் பிரிவுத்துயர் மட்டும் நெஞ்சை விட்டு நீங்கவில்லை. “புள்ளை இந்த நேரத்திலையாவது எல்லாவற்றையும் மறந்து சந்தோசமாக இருக்க வேணும்... அது உன்னை கையிலைதான் இருக்குப் புள்ளை... நட்டஈடாய்த் தந்த காசு உனக்கு எல்லா நகையும் வேண்டப் போதும்” என்ற தாயை நன்றி உணர்வுடன் பார்த்த வினோதினி மௌனமானாள்... அவள் முகத்தில் மணப் பெண்ணுக்குள்ள பக்குவமும் களையும் தென்பட்டது. “பிறகென்ன புள்ளை மாப்பிள்ளை டுபாயாம்... நீயும் போயிடுவாய். பிறகு அந்தக் குடிகார மனுசன் மெல்ல மெல்ல எனக்கும் குடியைப் பழக்கிப்போடும்...” என்றதும் வினோதினியின் சிரிப்பால் வீடே அதிர்ந்தது... சிரித்தாள்... விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். நெடுநாளாக மறந்திருந்த சிரிப்பொலியெல்லாம் சேர்த்துச் சிரித்தாள். வினோதினியின் சிரிப்பை ரசித்த தாய் “என்னை பிள்ளையின்னை சிரிப்பைப் பார்த்து எவ்வளவு காலம்... கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்திற்கு போனாலும் என்னைபுள்ளை காலம் பூராகவும் சிரிச்சுக் கொண்டு இருக்கோணும்... கடவுளே...! என மனதுக்குள் வேண்டினாள். “என்னம்மா... அதிர்ந்து போனாய்... வாம்மா சாப்பிடுவம் பசிக்குது...” என்று தாயுடன் கூடி இருந்து சாப்பிட்டு சிறிது நேரமிருந்து கதைத்துவிட்டு இருவரும் உறங்கி விட்டனர்.

இடையில் வினோதினி விழித்துக் கொண்டாள். “அவர் எப்படி இருப்பார்... அழகாய் இருப்பாரா... கறுப்போ...

வெள்ளச்சம் தேரும் விளக்குகள்

சிகப்போ... கட்டையோ... நெட்டையோ...” என மனதுக்குள் எண்ணியவள் சிரித்து விட்டாள். கண்ணை விழித்த தாய் “புள்ளை ஏதோ கனவு கண்டிட்டாள் போல...” எழுந்து சென்று படத்தட்டலை கிடந்த திருநீற்றை மகளுக்கு பூசிவிட்டுத் தானும் அருகே படுத்து விட்டாள்.

வினோதினியின் கண்களும் உறங்கிப் போயின...

காலை விடிந்ததும்... வேலைகளை விரைவாகச் செய்து கொண்டிருந்தாள். “புள்ளை... நேரத்துக்கெல்லாம் வேலை முடிச்சுப் போட்டு குளிச்சு வெளிக்கிடு...” என்ற தாயும் கூடமாட வேலைகளில் இணைந்தாள்.

வேலைகளையெல்லாம் ஒருவாறு முடித்துவிட்டு “குளித்து வெளிக்கிடு...” என்ற தாயின் கட்டளையைத் தொடர்ந்து வினோதினி விரைவாகவே குளித்து தன்னை அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு தாயின் முன்னாலேயே வந்து நின்று “அம்மா...! எப்படியிருக்கிறன்...” என நிமிர்ந்த போதுதான்.

தாயின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக ஓடியது...

“என்னம்மா... என்ன... நடந்தது...!”

“என் ரை ஐயோ! என்னண்டடி புள்ளை சொல்லுவன்...” தலையிலை அடிச்ச அழுது கொண்டிருந்தாள் அந்த ஏழைத்தாய். “காசெல்லாம் போட்டுதடி... புள்ளை!” வெறும் பண்ப்பெட்டியை முற்றத்தில் எறிந்து விட்டு சிலையாய் நின்றாள் அந்த ஏழைத்தாய்... அப்போதுதான் தந்தை குடித்துவிட்டு தள்ளாடிக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது...!

ஈழநாடு சிறப்பிதழ் சிறுகதை (01.10.2004)

2

சிறிகாடித்த Vறவை

ஈதாசிவத்தாரின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே யில்லை. அங்கே போவதும் இங்கே வருவதுமாக தாறுமாறாக நடந்து கொண்டிருந்தார். வேறொன்றுமில்லை, அவரது மகள் சுபலட்சுமி வெளி நாட்டிலிருந்து இன்றைக்கு வரப்போவதாகக் கடிதம் போட்டிருந்தாள்..... அதுதான் இந்த மகிழ்ச்சி.

“இஞ்சாருங்கோ கால் உளையப் போகுது. திண்ணையிலை வந்து இருங்கோவன்....” மனைவி மங்கையற்கரசியின் அநுதாபம் கலந்த கூற்று. இவற்றை சதாசிவத்தார் காதிலே வாங்கினால் தானே.

வெள்ள்சம் தேரும் வீளக்குகள்

நேரம் நகர்ந்து கொண்டே செல்ல சதாசிவத்தாருக்கும் கால் வலிக்கத் தொடங்க மெல்ல வந்து திண்ணையிலே அமர்ந்து கொண்டார். “இப்ப மகள் சுபலட்சுமி எப்படி இருப்பாளோ? இஞ்சையிருந்து போகேக்கை அவளுக்கு துளியேனும் விருப்பமில்லை. அவள் அப்பா புள்ளையாச்சே... சின்ன வயதிலிருந்தே எனக்கு பின்னாலையும் முன்னாலையும் தான் திரிவாள்... அவள் என்னை விட்டு போனதும் அழுதுவிட்டேன்...! வாகனம் மறையும் வரைக்கும் கைகாட்டிக் கொண்டே போனவள். என்றை செல்லக் குட்டி...”

“என்ன புசத்திக் கொண்டே இருக்கிறியள்...”

“அதொன்றுமில்லையடி மங்கை! சும்மா புள்ளையை நினைச்சுத்தான்...”

“புள்ளை.... புள்ளை எண்டு உயிரை விடாதையுங்கோ..... புள்ளை வந்திடுவ” என்றதும் சற்று சிந்தனைகளை மாற்றிக் கொண்டு அருகேயிருந்த நாற்காலியில் சாய்ந்தார் சதாசிவத்தார். கடந்த கால நினைவுகள் சதாசிவத்தாரின் மனக்கண்களில் சிறகடிக்கத் தொடங்கின.....!

“பொம்பிளையை எங்களுக்கு புடிச்சிருக்கு...” என்று சொன்னதும் சதாசிவத்தாருக்கு உச்சி குளிர்ந்தது.

“உங்க மகளின்ரை சாதகத்தை ஏற்கெனவே புரோக்கர் தந்து பார்த்திட்டம். நல்ல பொருத்தம்..... மகள் அமெரிக்காவிலை இருக்கிறான். வந்து போக சரிவராது. அதனாலே அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பச் சொல்லுகிறான்....” சதாசிவத்தாருக்கு ஏகப்பட்ட மகிழ்ச்சி. மகள் தன்னைவிட்டுப் போகப் போறாளே என்ற கவலையும் ஒரு புறம் இருக்கத்தான் செய்தது.....

“கிரீச்”.....! என்ற சத்தத்துடன் வாகனம் நின்றதும் தான் சிந்தனை கலையப்பெற்ற சதாசிவத்தார் வாசலைக்

கவனித்தார்.

“அப்பா!” மகள் ஓடிவந்து அணைத்துக் கொண்டாள். சதாசிவத்தாரின் மனம் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்தது.

“என்னம்மா.... நீ மட்டும்.... அவர் வரவில்லையா.....”

“போங்கப்பா அவருக்கு ஒரே வேலை. உங்களைச் சுகம் கேட்டதாய் சொல்லச் சொன்னார்....”

மனதைத் திருப்திப்படுத்திய சதாசிவத்தார் “வாம்மா.... உள்ளே....” துள்ளி ஓடிவந்த மகள் “அம்மா சுகமாய் இருக்கிறியா....”

“என்றை சுகத்திற்கு என்ன புள்ளை குறைச்சல். முதலிலை சாப்பிடு இந்தா....” தாயின் பதில்.

“அப்பா எனக்கு ஊட்டி விடுங்களேன்....” சின்னப்பிள்ளை மாதிரிக் கத்தியதைக் கேட்டு சதாசிவத்தாரும் சிரித்தபடியே அருகே வந்தமர்ந்து ஆசையோடு ஊட்டி விட்டார். “ஏன் புள்ளை நல்லாய் மெலிஞ்சு போனாய்.....”

“அதொன்றுமில்லையப்பா..... உடற்பயிற்சி செய்யிறனான் அதுதான்....”

கேட்டதும் வாயைத் திறந்து பெரிய சிரிப்பொன்றைச் சிரித்த சதாசிவத்தார், “புள்ளை வெளிநாட்டிற்கு போனதும் நல்லாயே மாறிவிட்டாள்.....” சதாசிவத்தாரின் பெருமிதம்.

இவ்வாறாகவே ஒரு மாதம் மகிழ்ச்சியால் உருண்டோடியது. சுபலட்சுமி பயணத்திற்கு ஆயத்தமானாள். காருக்குள் அமர்ந்து விடைபெற்ற போதுதான் சதாசிவத்தாரின் மனமே வெடித்துச் சிதறுவது போலிருந்தது. கார் நகரத் தொடங்கி ஓடத் தொடங்கியது.

சுபலட்சுமியின் பயணம் தொடங்கியது.... காருக்குள் அமர்ந்தபடியே வீட்டில் நடந்த இனிய சம்பவங்களை அசைபோட்டுக் கொண்டு வந்தாள்.

“புள்ளை உடம்பை வடிவாய் கவனிக்கவேணும்.....”

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

இது தாயின் கரிசனை.

“புள்ளை தனிய இப்படி வரக் கூடாது..... நான் எவ்வளவு தூரம் பயந்திட்டேன்....” அப்பாவித் தந்தையின் பதற்றம்.

“புள்ளை நான் துணைக்கு வரட்டேயம்...மா.....” தள்ளாத வயதிலும் தந்தையின் துடிப்பு. கண்களில் வழிந்த நீரை கைகளால் துடைத்துக் கொண்டு மனதில் எழுந்த போராட்டங்களுக்கு முடிவு காண முடியாது திண்டாடினாள் சுபலட்சுமி.

இறுதியில் பேனாவை எடுத்து கடிதம் எழுதத் தொடங்கினாள்.

“அன்புள்ள அப்பா அம்மா அறிவது, நான் சொல்ல வந்த விடயத்தை சொல்ல விடாது உங்கள் அன்பு தடுத்து விட்டது. எல்லாத் தந்தைமாரும் தன் மகள் உயர்வாக வாழ வேண்டுமென்றுதான் நினைப்பார்கள். சந்தோஷத்தைப் பற்றியே நினைப்பார்கள். அந்த வகையில் என் செய்தியைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைய வேண்டாம். என் கணவரின் உயிரைப் பறித்த எயிட்ஸ்..... என்னுயிரையும் மெல்ல மெல்ல குடித்துக் கொண்டிருக்கப்பா !” கடிதத்தையே பேனாவால் குத்திக் கிழித்தாள் சுபலட்சுமி.

“இல்லை..... இல்லை அப்பா கடிதத்தை பார்த்தாலே செத்திடுவார்.....” என்று விக்கி விக்கி அழுதாள்.

தினமூரசு வாரமலர் (25.01.2004)

3

சொத்துக்காக...

சீரோடு வாழ்ந்த

சிவகாமியம் மாவின்குடும்பத்தில் இப்படியொரு புயலடிக்கும் என்று அவர்களவில் கூட நினைத்தது இல்லை.

“நீ அண்ணைக்குத்தான் எல்லாச் சொத்தையும் கொடுத்திட்டாய். எனக்கு என்ன தந்தாய்” சிவகாமியம்மாவின்கடைசி மகன் கோகுலன் கேட்ட

கேள்வி இப்போதும் அவள் மனதை தாக்கிக் கொண்டே இருந்தது.

வீட்டுக்குள் சென்று சற்று நித்திரை கொள்வோமென்று கண்களை மூடிய போதும் “என்னம்மா அண்ணை மட்டும்

வெளிச்சம் தேடும் வீளக்குகள்

தான் உனக்குப் புள்ளையா... நாங்கள்...” கேட்ட வசனங்கள் திரும்பத் திரும்ப எதிரொலிக்கவே கடந்தகால நினைவுகள் அவள் உள்ளத்தில் படரத் தொடங்கியது.

அப்போது கோகுலனிற்கு ஆறு வயதிருக்கும். மூத்தவனிற்கு பன்னிரண்டு வயது. இரண்டாவது மகன் தீபனிற்கு ஒன்பது வயது. அப்போதுதான் அந்தத் துயரச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

கணக்குப்பிள்ளை பொன்னுத்துரை என்றால் தெரியாத ஆட்களே கிடையாது. அவ்வளவு தூரம் செல்வாக்கான மனுசன். ஏகப்பட்ட நிலபுலன்களிற்கு அதிபதி. சொத்துப் பத்தோ சொல்லத் தேவையில்லை. ஆதலால் சொந்த பந்தங்களும் கூடியிருந்தது. ஆனால் அவர்கள் குழிபறிக்கும் அளவிற்கு மாறுவார்களென்று கணக்குப்பிள்ளை நினைக்கவில்லை.

காசு பணத்திற்காக கணக்குப்பிள்ளையையே கொன்றவர்கள். அப்போது அந்தக் கொலையைக் கண்டதும் மூத்தமகன் வாசுதான். வாசுவைக் கொல்லத் துரத்திய போதும் அவன் ஓடிவந்து எல்லாரிடமும் கதறியழுது கூறிய போதுதான் விசயம் வெளிச்சமாகியது. அதன் பிறகு எல்லோரும் சென்று பார்த்த போது கழுத்து வெட்டப்பட்ட நிலையில் கணக்குப்பிள்ளையின் உடல் கிடந்தது. இவையாவும் மறக்க முடியாத நினைவுச் சமையாகும்.

அதற்குப் பிறகு மூத்தவன் வாசுதான் எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்றிருந்தான். ஆதலால் அதிகமான நிலபுலன்கள் அவன் பெயரிலேயே கிடந்தது. இதுதான் இன்றைக்குப் பிரச்சனைகளிற்கெல்லாம் காரணமாக அமைந்தது என்பதை நினைக்கும் பொழுது சிவகாமியம்மாவின் நெஞ்சு கனத்தது.

வாசலில் வந்து நின்ற கார் சத்தத்துடன் சிவகாமியம்மாவின் சிந்தனைகள் கலைந்தன. இங்கே

பொன்.சுகந்தன்

இரண்டாவது மகன் தீபனும் கடைசி மகன் கோகுலனும் சட்டத்தரணியுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர். இதைப் பார்த்ததுமே சிவகாமியம்மாவின் நெஞ்சுவலி பன்மடங்கானது.

“அம்மா... எங்களுக்குச் சேரவேண்டியதை எடுத்துக் கொள்ள நாங்கள் சட்டத்தரணியோட வந்திருக்கிறம்...” சிவகாமியம்மா மௌனமாகவே இருந்தாள்.

“முறைப்படி கேட்டோம் கொடுக்கவில்லை... அதான்...” என்று சொன்ன இருவரையும் மாறிமாறி பார்த்த சிவகாமியம்மா “அட...த்தா... நீங்களும் பிள்ளைகளா. என்றை மூத்த புள்ளை கஷ்டப்பட்டு சேர்த்த சொத்து.. அவன் இல்லாவிட்டால் எண்டைக்கோ நீங்கள் கேட்கிற காணி வீடெல்லாம் போயிருக்கும்...”

“ஏய்... இப்ப எழுதித்தரப் போறியா இல்லையா...” இருவரின் குரலும் கடுமையாக இருந்தது.

“அண்ணாவைப் பற்றி சற்று யோசித்துப் பாருங்கோடா. உங்களைப் படிப்பித்துப் பெரியாளாக்கிய தெல்லாம் அவன்தானேடா. உங்கடை படிப்பிற்கு உங்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கும். உங்களுக்காகவே படிப்பைத் தாரைவார்த்த அவனுக்கு இந்த தோட்டம் மட்டுந்தானே சொந்தம். இதுவும் இல்லாவிட்டால் அவன் என்னடா செய்வான்...” சிவகாமியம்மாவின் கண்களில் கண்ணீர்த் துளிகள். வாய் விம்மியது...

“அம்மா... நீ என்னதான் சொன்னாலும் நாங்கள் எங்கட சொத்தை விடவே மாட்டோம்... நாங்க என்ன அண்ணாவைப் போல மடையன்களா...”

“பளார் பளார்” சிவகாமியின் கை பிள்ளைகளின் கன்னத்தைப் பதம் பார்த்தது.

“நீங்களும் பிள்ளைகளா...? இனி ஒரு நிமிஷம் கூட என் கண்முன்னால் நிற்கக் கூடாது போங்கோடா.....”

“போறம். இனி வரும்போது முறைப்படி வர எங்களுக்குத் தெரியும். வாடா போவம்...” இருவரும் வேகமாகக் கிளம்பினார்கள்.

சிவகாமியம்மா தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டாள். “ஐயோ கடவுளே...! என்றை பிள்ளைகள் சொத்துக்காகப் பிரியுதுகளே...?” நெஞ்சுவலி அதிகரிக்கவே நெஞ்சைப் பிடித்தபடி அருகிலிருந்த கட்டிலில் சாய்ந்தாள் சிவகாமியம்மா.

“அம்மா...! என்ன நடந்தது” என்று கேட்டவாறே மூத்த மகன் ஓடிவந்து மண்வெட்டியை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டுத் தாயைத் தாங்கிக் கொண்டான். “அம்மா என்னம்மா...”

“ஒன்றுமில்லையப்பா லேசான நெஞ்சுவலி... வாச... இவ்வளவு காலமும் நீ எல்லாருக்காகவும் வாழ்ந்தாய்... இனி உனக்காக வாழப்பழகப்பா... இந்த உலகத்திலை உன்னைப் போல பாசத்திற்காக வாழுகிற மனிதர் குறைவப்பா...”

எதுவும் அறியாத வாச “என்னம்மா... சம்பந்தமில்லாமல் ஏதோவெல்லாம் பேசிறியள். டாக்ரிட்டைப் போட்டு வரட்டோ...”

வாசவின் கைகளை இறுகப் பிடித்த சிவகாமியம்மா “வேண்டாமப்பா... எனக்கொரு வருத்தமுமில்லை... எல்லாம் உன்னாலை தான்...” எதுவுமே புரியாமல் விழித்தான் வாச.

“என்னம்மா சொல்றீங்கள்...”

“உண்மையைத்தான்ரா சொல்லுறன். நீ உன்ரை தம்பிகளை படிப்பித்து நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வந்து விட்டாய். ஆனால் உனக்கு.....”

“என்னம்மா இதுக்குப் போய் கலங்கிறீங்கள்... எனக்குத் தோட்டமில்லையா... அது ஒன்றே எல்லாரையும் கண்கலங்காமல் வைச்சுக் காப்பாற்றக் காணாதா...”

“தோட்டம் இல்லாட்டா என்னடா செய்வாய்...?”

“என்...ன...ம்மா... சொல்...றாய்.. தோ...ட்டம் இல்...லாட்டா நா...ன்... நான் என்னம்மா குழப்பிறாய். தோட்டமில்லாமல் எங்க போறது...” என்று கேட்டுவிட்டு ஒரு லேசான சிரிப்புடன் இருந்த வாசவை தாயின் வார்த்தைகள் அதிர வைத்தது.

“உன்ரை தம்பிமார் தங்களிற்குத்தான் தோட்டம் சொந்தமெண்டு எழுதித்தரச் சொல்லி வக்கீலோடை வந்திட்டாங்களப்பா.. என்றை புள்ளைகளுக்கு ஏன் இப்படி புத்தி கெட்டுப் போச்சு...” அழத்தொடங்கிய சிவகாமியம்மா சுயநினைவிழந்து வீழ்ந்தாள்.

“அம்மா...!” வாசவின் கதறல் வாளைப் பிளந்தது. சிறிது நேரத்தில் வைத்தியர் வந்து விட்டார். சோதித்துப் பார்த்து விட்டு, “தம்பி... இந்த மருந்தோடை அம்மா கண்விழிச்சிடுவா... ஆனால் எப்ப கண்ணை மூடுவா...! என்று சொல்லமுடியாது.”

“டொக்டர்...!”

“அதுக்குள்ள அவவை சந்தோசமாய் வைச்சிருக்கப்பாருங்கோ...!”

வாச சிலையாக நின்றான். சிறிது நேரத்தில் ஏதோ உணர்வு வந்தவனாய் தம்பிகளை அழைத்து வந்தான். தாயின் நிலையைப் பார்த்ததும் ஓடிவந்து பாதங்களிலே விழுந்த போதுதான் சிவகாமியம்மா கண்களைத் திறந்தாள்...

“அம்மா மன்னிச்சிடம்மா... நாங்கள் செய்த பிழைக்கு இப்படித் தண்டிக்கக் கூடாதம்மா...” இருவரும் கதறியமும் சத்தம் கேட்டு அயலவர்கள் எல்லோரும் ஓடிவந்து விட்டார்கள்.

இப்போதுதான் சிவகாமியம்மாவிற்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. “என...க்குத் தெரியு...மடா நீங்களும்... என்றை புள்ளையள் தானே...” என்றவாறே எல்லாம் ஓய்ந்தது.

“அம்மா...!” மூவரின் கதறல் சத்தமும் வாளைப்

பிளந்தது. எல்லாச் சடங்குகளும் முடிந்த பின் மயானத்தை நோக்கி பிரேதம் விரைந்தது. கொள்ளிச் சட்டியுடன் இளைய மகன். அதைத் தொடர்ந்து இருவரும் கண்ணீர் தோய்ந்த நிலையில். இடையிடையே மயங்கி மயங்கி விழும் இளையவனை அருகில் நின்றவர்கள் பிடிக்க மயானத்தை அடைந்தனர். அங்கே சிதைக்குத் தீ மூட்டியதும் மூவரும் அழுத அழுகை அங்கே நின்ற எல்லோரையும் அழவைத்து விட்டது. இப்படியாக அந்த துயரநேரம் கழிந்து வீட்டிற்கு வந்தனர்.

தாய் இருக்கும் அந்த சாய் கதிரையைப் பார்த்துப் பார்த்து அழுதான் வாசு. தம்பிமார் வந்து தோளைத் தொட்டபோதுதான் நிமிர்ந்தான்.

“அண்ணே நீ சொன்ன மாதிரி நாங்கள் செய்திட்டம். இப்ப நாங்கள் சொன்ன மாதிரி சொத்தை எழுதித்தாங்கோ...!”

அவர்களைப் பார்த்து ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு சொத்துப் பத்திரத்தை எடுப்பதற்கு உள்ளே செல்கின்றான் வாசு.

வலம்புரி - சங்குநாதம் - 20. 06. 2004.

4

என் கண்மணி மீனா

கூடைக்குட்டி மீனா இப்ப நல்லா வளர்ந்திருப்பாள். நல்ல வாய்க்காரியாகவும் இருப்பாள். ஏன் குறும்புக்காரியும்கூட. ரெலிபோனில் அவள் கதைக்கிறதை வைத்தே கணக்குப் போடலாம். “அப்பா எங்கடை வீட்டு நாய் செத்துப் போச்சப்பா.

வரேக்கை நாய் ஒன்று வாங்கி வாங்கோ...” எனக் கூறி அவள் சிரித்தது எனது மனதில் நிழலாடியது.

ம் ... என்னதான் இருந்தாலும் குழந்தை

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

குட்டிகளோடை குடும்பத்துடன் இருக்கிற மாதிரி வருமோ... எவ்வளவுதான் காசு வெளிநாட்டிலை உழைச்சாலும் மனம் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கு. என்ன செய்வம்? சின்ன வயசிலிருந்தே குடும்பப் பாரத்தை ஏற்றதலை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. வெளிநாடும் போகாட்டால் எவ்வளவு சிக்கலைச் சந்திச்சிருப்பேன். அதுவும் எவ்வளவு பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் போனது. ஏஜென்சிகாரனும் இரண்டு மூன்று தடவை பணத்தை வாங்கிப்போட்டு ஏமாற்றி விட்டான். கடைசித்தரம் அம்மாளாச்சியைக் கும்பிட்டுப் போனன். ஒரு மாதிரி அம்மாளாச்சியின்ரை துணையாலை போய்ச் சேர்ந்திட்டன். அதற்குப் பிறகுதானே காணி வாங்கி வீடு கட்டி குடும்பத்தை உயர்த்த முடிஞ்சது. தங்கச்சியின்ரை அவரையும் ஒருமாதிரி வெளியிலை எடுத்திட்டன். இனி அவைக்கும் பிரச்சனை இல்லை. எல்லாத்துக்கும் எனக்கந்த அம்மாளாச்சி தான் துணை. இந்தக் காலத்திலை யாரை நம்பிறது. கள்ளமும் கபடமும்தான். ஒருத்தரையும் நம்ப முடியாது. காலங் கெட்டுக் கிடக்குது.

“அண்ணே இறங்குங்கோ. இனி யாழ்ப்பாண பஸ் அங்காலை நிற்கும் ஏறிப் போங்கோ” கொண்டகரரின் சத்தத்தால் நினைவு திரும்பிப் பார்த்தேன். வழமையான பரிசோதனைகளின் பின்னர் முகமாலை செல்லும் பஸ்ஸில் ஏறினேன். பாதை எங்கும் யுத்தத்தின் கோரச் சுவடுகள்.

முகமாலையில் இறங்கி யாழ்ப்பாண பஸ்ஸில் ஏறிய பின்பு தலையில்லாத முண்டங்கள் போல் தென்னைகள் நிற்பதைக் கண்டேன்.

இந்த தென்னைகளெல்லாம் வரிசையாகவும் வடிவாகவும் நிற்குது என்று நான் சின்ன வயசிலை பிரமித்ததுண்டு. அதுதான் எனக்கு நினைவில் வந்தது. இவை மட்டுமா யாழ்ப்பாணத்தை நெருங்கும் வழியில் எத்தனை

எத்தனை இடிந்து கிடக்கும் வீடுகள். பரிதாபமாகச் சரிந்து கிடக்கும் மரங்கள் எவ்வளவு சேதங்கள்.? இவற்றைப் பார்க்கும் போதே எந்தலை விறைத்தது. பிரச்சினைக்கு நானும் இல்லை. இரண்டு பிள்ளைகளோடும் புவனம் நல்லாய்க் கஷ்டப்பட்டிருப்பாள். பாவம் என நினைத்ததும் நெஞ்சு கனத்தது.

கடைக்குட்டி மீனாவுக்குத்தான் என்னை அவ்வளவு நினைவிருக்காது. அவளுக்கு ஐந்து மாதத்திலேயே நான் வெளியிலை போட்டேன். மூத்தவளுக்கும் அப்ப இரண்டு வயது. அவளும் இப்போ நல்லா வளர்ந்திருப்பாள்.

யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையத்தில் இறங்கியதும் வியப்புடன் பார்த்தேன். போரின் வடுக்கள் இல்லாத இடமே இல்லை.

“அண்ணை எங்கே போகவேணும்.....” ஆட்டோ ஒன்று வந்து நின்றது.

“கொக்குவில்லுக்குத் தம்பி போகவேணும்” என்று ஏறிக் கொண்டேன். வீடு நெருங்க நெருங்க என் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

“தம்பி இஞ்சைதான் நிப்பாட்டு...” வீடு நல்லாய்த்தான் மாறியிருக்குது. வெளிநாட்டுக் காரன்ரை வீடுதான். எனக்குள் ஒரு பெருமிதம். எதிர்பார்க்காதபடி அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்க வேண்டும் என்று நினைத்து ஒரு மூலையில் நின்று... “வீட்டுக்காரர்” என்றேன். கதவு லேசாகத் திறந்தது.

“அப்பா....!”

போச்சடா. மூத்தவள் கண்டுபிடிச்சிட்டாள். ஓடிவந்து என்னைத் தொற்றிக் கொண்டாள். சற்றுக் கனமாகவே இருந்தது. சத்தம் கேட்டு சமையலறைக்குள் இருந்து புவனம் ஓடி வந்த போது வாசலில் நான். சற்றுத் திகைப்படைந்த புவனம்,

“என்னங்க... சொல்லாமற் கொள்ளாமல் இப்படியா வெளிச்சம் தேடும் வீளக்குகள்

வாறது...” என்று மூக்கைச் சிமிட்டினாள்.

“எல்லோரையும் அதிர்ச்சிப்படுத்தத்தான் இப்படி வந்தேன். அது சரி மீனுக்குட்டி எங்கே?”

“அப்பா... நான் இங்கே நிற்கிறேன்.”

“ஓடி வா... ஓடி... வா மீனுக்குட்டி. நாய்க்குட்டி கொண்டு வந்திருக்கேன்...”

மீனுக்குட்டி சிரித்தபடி வந்தாள்... பாவம் அவளால் ஓடிவர முடியவில்லை....

உலகமே சுற்றியது கையிலிருந்த நாய்க்குட்டி தவறி வீழ்ந்தது.

“அப்பா நாய்க்குட்டி வேண்டாமப்பா... தூரப் போனால் “டமார்” என்று வெடிச்சிடும்பா... நாய்க் குட்டிக்கும் என்னைப் போல கால் இல்லாமற் போகும்பா...”

“அப்பா... அப்பா... பள்ளிக்கூடத்திலை எல்லாப் பிள்ளைகளும் டான்ஸ் ஆடுங்களப்பா. எனக்கும் ஆசை.. ஆனால் அப்பா.. அப்பா இந்தக் கால் வளர்ந்து சரியாகுமென்று அம்மா.. சொன்னாங்க.. கால் நடக்க நோகுதப்பா...”

“மீனு..! ஒன்றும் சொல்லாதையம்மா. நான் தாங்க மாட்டேன்...” என்றை கடைக்குட்டியை அணைத்துக் கொண்டு விம்மினேன்.

சுடர் ஒளி வார இதழ் - 30. 03. 2003.

5

விவத்து

உளர் அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. திலகத்திற்கு உறக்கமே வரவில்லை. நாளைக்கு நடக்கப் போகும் திருமணப் பேச்சை நினைத்த பொழுது அவளது நெஞ்சம் கனத்தது. எத்தனையோ தடவை பேச்சுக்கள் நடைபெறுவதுமே பேசிச்சரிவரும் நிலையில் சீதனம் அது இதென்று குழம்பிப் போவதும் வழமையாகி விட்டது.

திலகம் என்ன செய்வாள். இரண்டு குமருகளை வைத்திருப்பவள். அதிலும் மூத்த மகளிற்கு ஒரு கால் முடம்.

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

அதுவும் பிறப்பிலே வந்ததில்லை. மூன்று வருஷத்திற்கு முதல் தைப்பொங்கல் தினத்தன்று சிநேகிதி வீட்டை போட்டு வரும் வழியிலே கார் ஒன்று வந்து மோதியதில் அவளது வலக்கால் முடமாகி விட்டது. அவளது எதிர்காலத்தை இருள் கௌவிக் கொண்டது.

இந்நிலையில் மூத்த மகளின் திருமணப் பேச்சுக்கள் பின்தள்ளப்பட்டது. அப்படி இல்லையென்று வந்தவர்களும் கால் முடம் அது இதென்று சாக்குப் போக்குகூறிவிட்டு ஓடிவிடுவார்கள். இது மூத்த மகள் ரேகாவிற்கு பலத்த ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது. தன்னால் தங்கையின் திருமணம் தள்ளிப் போவதை விரும்பாத ரேகா,

“அம்மா முதலிலை தங்கச்சி ரூபிக்கு கல்யாணத்தைப் பேசுங்க..... அதற்குப் பிறகு என்னைப் பற்றி யோசிப்பம்.....” என்றாள்.

தாய் திலகத்திற்கும் விளங்காமலில்லை. என்ன செய்வது. இரண்டாவது மகளின் திருமணத்தையாவது முடித்துவிட வேண்டியதுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்த போதுதான்... பக்கத்து ஊர் கோபாலகிருஷ்ணரின் மகன் சாதகம் பொருந்தியதாய் புரோக்கர் வந்து சொன்னதைத் தொடர்ந்து நாளை பெண்பார்க்க வரும்படியாக திகதியையும் குறித்துக் கொடுத்து விட்டாள் திலகம். வீட்டில் நல்லதோ கெட்டதோ எந்தக் காரியத்தையும் திலகமே பார்க்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை.

கணவனைப் பொறுத்த வரையில் அவர் ஒரு குடும்பப் பொறுப்பில்லாத ஐடம் என்றுதான் கூறவேண்டும். அவருக்குத் தன்னுடைய குடும்பத்தைப் பற்றி எள்ளளவேனும் கவலையில்லை. தினமும் குடிக்கிறதுக்கு கையில் பணம் கிடைச்சாக் காணும். இரண்டு குமருகளை எப்படிக்கரையேற்றப் போகிறேன் என்று திலகத்தின் கணவர்

சிந்தித்ததோ வருந்தியதோ கிடையாது. போதாக்குறைக்கு குடிச்சுப் போட்டு வந்தால் சத்தம் வேறை காது கொடுக்க முடியாது.

“என்ன....ங்க வயசுக்கு வந்த புள்ளைகளை வைச்சுக் கொண்டு இப்படியா கத்தறது.... பேசாம இருங்கோவன்” என்று திலகம் சொன்னாலும் பேச்சு நிற்காது. இன்னமும் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்லும்.

“என்னடி.... உன்ரை காசிலையே குடிக்கிறன்....” என்று தொடங்கினால் சொல்லவும் வேண்டுமோ... அயலவர்களின் பார்வை முழுக்க இங்கேதான்....

“புதினம் பார்க்கிறதென்றால் எங்க ஊர் பெண்டுகள் தானே சாதனை” என்று புறுபுறுத்தபடி திலகம் அடங்கிவிடுவான்.

அதன்பின் இரண்டு மணித்தியாலம் கச்சேரி வைத்துவிட்டு திலகத்தின் கணவனும் திண்ணையிலே பிரண்டுவிடுவார். இன்றைக்கு ஏனோ தெரியவில்லை வேளைக்கே கச்சேரி முடித்து விட்டு பிரண்டு போனார். ஆனால் திலகத்தின் மனம் பல சிந்தனைகளிற்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரை நினைத்துத்தான் அவளது மனம் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தது. இரண்டாவது மகளை எப்படையாவது மாப்பிள்ளைக்குப் பிடிக்கும் என்பதில் அவள் ஐயப்படவில்லை. ஆனால் அவள் ஐயப்பட்டதெல்லாம்

சீதனம் தான்... எவ்வளவு கேட்கிறார்களோ...? அதனால் இச்சம்பந்தம் குழம்புதோ? என்று பல கேள்விகள் அவள் மனதில் எழாமலில்லை. அவ்வாறே நினைத்துக் கொண்டிருந்தவளின் கண்களை தூக்கம் மெல்ல மெல்ல அணைத்துக் கொள்ளவும் எண்ணெய் இல்லாமல் விளக்கு அணையவும் சரியாக இருந்தது.

காலை புலர்ந்தபோதுதான் கண்களைக் கசக்கி சோம்பல் முறித்து எழுந்தாள் திலகம். நேரத்தைப் பார்த்தபோது ஏழுமணியைத் தாண்டியிருந்தது.

“அம்மா இன்றைக்கு நல்ல நித்திரை...” என்றபடி ரேகா தாண்டித் தாண்டி வந்தாள்.

“நேரமாச்சடி புள்ளை.... மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் வரப் போறாங்க...” என்று பதறிய தாயைப் பார்த்து,

“அம்மா எல்லா வேலைகளையும் நானும் ரூபியுமே செய்து முடிச்சிட்டம். நீங்க ஒண்டும் பதற வேண்டாம்....” என்று தென்பூட்டினாள் ரேகா.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வாசலிலே மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரின் கார் வந்து நின்றது. திலகம் தான் முன்னே சென்று வரவேற்றாள். உள்ளே அழகாகப் போடப்பட்ட கதிரைகளிலே இருத்தப்பட்டனர். சிறிது நேர அமைதியின் பின் புரோக்கர் தொடங்கினார்.

“தம்பி மூன்று வருஷத்திற்கு முதல் வந்து போனது... இப்பதான் இரண்டாவது முறை வந்திருக்கு. போறதுக்குள்ளே கல்யாணத்தை முடிச்ச வெளியிலை அனுப்பிடலாமென்று தகப்பன் பிடிவாதமாயிருக்கிறார்...” சொன்னதும் “ஆமா” என்ற மாதிரி எல்லோரும் தலையை அசைத்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் ரூபி தேவதை மாதிரி அலங்கரிக்கப்பட்டு வந்தமர்ந்தாள். “இதுதான் எனது இரண்டாவது மகள் ரூபி...”

“அப்போ மூத்தமகள்...!” மாப்பிள்ளையின் தாயாரின் ஆச்சரியம் கலந்த கேள்வி இது.

“அதோ வாறா ரேகா... அவதான் மூத்தமகள். கார் அக்ஸிடன் ஒன்றிலை காலை இழந்திட்டா...” திலகத்திற்கு கண் கலங்கிய அதே வேளை தன்னை நிதானமாக்கிக் கொண்டாள். இதைக் கேட்டதும் அங்கே ஓர் அமைதி

நிலவியது. நிலமையைப் புரிந்து கொண்ட புரோக்கர், “என்ன மாப்பிள்ளை ஏதாவது கதையுங்கோவன்....” என்று தட்டி விட்டார்.

ஒருவாறு தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்ட மாப்பிள்ளை, “நான் உங்க மூத்த பொண்ணு ரேகாவைத்தான் கல்யாணம் செய்ய இஷ்டப்படுகிறன்...!” என்றான்.

எல்லோரும் ஒரே தடவையில் அதிர்ந்து போயினர். “என்னடா நடந்தது உனக்கு...” தாயின் அதட்டல் இது.

“இல்லையம்மா... எனக்கு அந்தப் பொண்ணைத்தான் படிச்சிருக்கு...” எனப் பிடிவாதமாகக் கூறினான்.

புரோக்கரின் முழி வெளியில் வந்து விட்டது. “அடப்பாவி, இந்தக்கால வெளிநாட்டுப் பொடியள் வெள்ளை சிகப்பை அனுப்பென்று நிக்கிறாங்கள். இதென்ன பேய்க்குஞ்சாகக் கிடக்கு...” என்று மனதிற்குள்ளே அடித்துக் கொண்டார்.

கதிரையால் எழுந்த தாய் “அந்தப் பெண்ணின் காலைப் பார்த்தாயாடா...” என அதட்டினாள்.

“அம்மா.... நிறுத்துங்க... இப்படிச் சொல்லி அந்தப் பெண்ணின் மனதை நோகடிக்க வேண்டாம்... எல்லோரும் ஏதோ ஒரு வழியிலை ஊனமுற்றவர்கள் தானம்மா...”

அதற்காக நீயேன்ரா கஷ்டப்படுவான்..” தாயின் அதட்டல் கேள்வி இது.

“என்னாலை தானம்மா அந்தப் பொண்ணுக்கு கஷ்டமே...!”

எதுவுமே அறியாது எல்லோரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர். புரோக்கர் தன் கண்ணாடியைச் சரி செய்து கொண்டார்.

“என்னடா சொல்றாய்...!”

“ஆமம்மா... மூன்று வருஷத்திற்கு முதல் நான்

வந்திருந்த போது என்ரை பிரன்ஸ்களோட பொறுப்பில்லாமல் காரிலை வேகமாய் வந்ததனால்தானம்மா அந்தப் பெண்ணுக்கு கால் உடைய வேண்டி வந்தது. என்னைப்போல பொறுப்பில்லாமல் செலுத்தும் வாகன சாரதிகளால இப்படி எத்தனை பேர் பாதிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். அதனால் இப்பெண்ணை என் துணைவியாக ஏற்றுக்கொள்வது தான் நான் செய்யும் பிராயச்சித்தம். இதை யாராலும் மாற்றமுடியாது” என்று உறுதிபடக் கூறிவிட்டு வாகனம் நோக்கி விரைந்தான். அவன் பின்னே உறவினர்களும்....

திலகத்திற்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி... புரோக்கர் கதிரையிலே சிலையாக அமர்ந்திருந்தார்.

வலம்முரி - 19.01.2004.

6

V1சம்

“படார்.... படார்”

சத்தம் கேட்டு உறக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு முந்தான் வினோத். வழமையாக கேட்கும் சத்தந்தான். சமையலறைக்குள் இருந்து தாராளமாக கேட்டபடி இருந்தது. கடைக்குட்டி மீராவும் கண் விழித்துக் கொண்டாள்.

பொறுமையை இழந்த வினோத் எழுந்து சென்றான்.

“ஏய்... ஏன் இப்படியெல்லாம் செய்யிறாய். என்ன நடந்தது. உனக்கு புத்தி கெட்டுப் போச்சுதோ?”

“ஆமாம், புத்தி தான் கெட்டுப் போச்சு”

வசந்தியின் பதிலைத் தொடர்ந்து, பாத்திரம் விழுந்து

வெளிச்சம் தேரும் வீளக்குகள்

ஒலியை எழுப்பியது. தனது நெற்றியிலே அடித்துக் கொண்ட வினோத்

“ஏய்... இண்டைக்கு என்னாச்சு உனக்கு...”

“என்னாச்சா...உங்கம்மாவையே போய்க் கேளுங்க”

“கறும் உன்னோடை நெடுக இதே தொல்லையாய்ப் போச்சு” மீண்டும் நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டான் வினோத்.

“நேற்றும் நீங்கள் ஆயிரம் ரூபா தந்ததாய் உங்கடையம்மா சொன்னாவே”

“அதற்கென்ன இப்போ. அம்மா செலவிற்கு கேட்டா கொடுத்தேன். அவ்வளவு தான்”

“அம்மாவிற்கு கொடுத்தா நாங்க என்ன கல்லையா சாப்பிடுறது?” என்று கத்தினாள் வசந்தி.

“வசந்தி ஆத்திரத்திலை அறிவை இழக்காதே. என்றை அம்மாவுக்கு நான் கொடுக்காமல் யார் கொடுப்பாங்கள்?”

“ஏன் உங்கடை தம்பி இல்லையோ?”

“அவன் இப்ப தானே படிக்கிறான். அவனைப் போய் எதிர்பார்க்கலாமோ?”

கடைக்குட்டி மீரா வீறிட்டு அழவே விவாதத்தை நிறுத்திய வசந்தி,

“நானும் என்றை பிள்ளையும் எக்கேடு கெட்டாலும் உங்களுக்கென்ன. நீ...வாடா செல்லம்” மீராக்குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டாள் வசந்தி.

வினோத்தின் வாழ்க்கையில் தினமும் இதே பிரச்சினை தான். ஒவ்வொரு நாளும் இருண்ட யுகமாகவே அமைந்தது. தன் விதியையும் காலத்தின் கோலங்களையும் தான் அவன் நொந்து கொள்வான்.

“என்னங்க... மீரா அழுது மயங்கி விட்டாள்.”

வினோத்தின் இதயத்தில் இடிவிழுந்தது போல இருந்தது. கால்கள் நடுக்கம் எடுக்க குழந்தையைத் தூக்கிக்

கொண்டு வைத்தியசாலைக்கு ஓடினான். கழிகின்ற ஒவ்வொரு வினாடியும் அவனது இதயத் துடிப்பைப் பன்மடங்காக்கிக் கொண்டே இருந்தது.

“டொக்டர் எப்படியாவது என்ரை பிள்ளையைக் காப்பாற்றுங்க”

“மிஸ்டர் பயப்படாதீங்க” குழந்தையை வாங்கிய டொக்டர் உள்ளே நுழைந்தார். கதவு பூட்டப்பட்டது.

“என்னங்க எனக்குப் பயமாயிருக்கு”

“ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. எங்களைக் கடவுள் கைவிடார்”

மனைவியைத் தேற்றினான் வினோத். அப்போது டொக்டர் வெளியே வந்தார்.

“என்ன டொக்டர் எப்படி மகளுக்கு?”

“சின்னதொரு ஒப்பரேஷன் செய்ய வேண்டியுள்ளது” வினோத்திற்கு தலைசுற்றியது.

“என்ன டொக்டர் சொல்றீங்கள்...”

“ஆமாம் அதற்கு ஒரு லட்சம் ரூபாவரை செலவாகும் அதுதான்...”

வைராக்கியத்தை வரவழைத்துக் கொண்ட வினோத்,

“நீங்க ஒப்பரேஷனுக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்க. நான் எப்படியாவது பணத்தோடை வாறன்.” டொக்டரின் பதிலுக்கு காத்திராது விரைந்தான் வினோத்.

வினோத்தும் வசந்தியும் பணத்துக்காக போகாத இடமேயில்லை. உறவுகள் எல்லாம் கைவிரித்து விட்டன. முயற்சிகள் பலனளிக்காத நிலையில் சோர்வடைந்து மீண்டும் வைத்தியசாலைக்கு திரும்பினார்.

“மிஸ்டர்! மகளுக்கு ஒப்பரேஷன் முடிஞ்சது. உள்ளே வந்து பாருங்க” என டொக்டர் கூறினார்.

“எப்படி... எப்படி....” ஆச்சரியத்தால் அவன் கண்கள்

விரிந்தன.

“இதோ இந்த அம்மாதான் காரணம்” அங்கே வினோத்தின் தாய் தெய்வமாகக் காட்சி தந்தாள்.

“மாமி என்னை மன்னிச்சிருங்கோ”

“ஏனம்மா உன்னை மன்னிக்கவேணும். என்றை மகன் தந்ததுகளைச் சேர்த்து வைத்துத் தானே இதைச் செய்தேன்.”

“அப்ப உங்கடை நகை” என்று விழித்த வசந்தியைப் பார்த்து “எனக்கு காணியும் வேண்டாம், நகையும் வேண்டாம் என்றை பேத்தியின்ரை நகைச்சிரிப்பு மட்டும் போதும்.”

சுடர் ஒளி வார இதழ் - 06.04.2003.

...சுடர்க்கொடி

கூட கயிறு களைநீர்
பாடகை இடைகரநி
கூடகூறியவை பிழை
கவையாவி ஞானகுடி
பாடகை கிழங்கியு
பாடி முடிவை மீட்டி
கூயி கதிராய் புகைத்
கூயலிவை சிவன கூட
கூடி கருபிரண்டாக
கூடகிழை கிழங்கு
கவையி கிழங்கு கவையா
கூடி களைநீர் பாவா

கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை
கூடகூறியவை குக்கிரய்யுவை கவையிக்கிழை மாமகை

7

தங்கைக்காக...

கூலைச் சூரியன் தன் கிரகணங்களைப் பரப்பி வெளிவந்தான். ஒருவாறு சோம்பலை முறித்துக் கொண்ட பிரதீப் எழுந்து நேரத்தைப் பார்த்த போது அது எட்டு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. துள்ளிக் குதித்து எழுந்த பிரதீப் வேகமாகப் பல்லை ஒரு

கையால் துலக்கியபடி கிணற்றடிக்கு விரைந்தான். கிணற்றடியில் தந்தை முகம் கழுவிக் கொண்டு நின்றார். வேகமாகச் சென்ற பிரதீப் தந்தை மாணிக்கத்தையும் விலத்திக் கொண்டு முகத்தைக் கழுவியபோது, “எங்கேய...டா போக

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

இவ்வளவு அவசரம்... கள்ளுக்கொரு முப்பது ரூபா தந்திட்டுப் போவன்”

“போட்டு வந்து தாறன்...” என்று விட்டு தந்தையாரின் பதிலிற்குக் காத்திராது தங்கை சாருகா வீட்டுக்குப் போவதற்காக விரைந்தான் பிரதீப்.

பிரதீப்பிற்கு ஒரே ஒரு தங்கைதான். ஒரு மாதிரி நல்ல இடத்திலே அவளும் வாழ்க்கைப் பட்டு விட்டாள். தந்தையார் மாணிக்கம் மகா குடிகாரன். அவர் குடிச்சுக் குடிச்சே குடும்பச் சொத்துக்களை அழிச்சவர். சின்ன வயசிலேயே தாய் சந்தானமும் இரண்டு முத்துக்களையும் தவிக்க விட்டுவிட்டு கண்ணை மூடியிட்டாள். அதற்குப் பிறகும் மாணிக்கத்திற்கு குடும்பப் பொறுப்பு சிறிதேனும் இல்லை. சின்ன வயசிலிருந்தே பிரதீப் தான் குடும்பப் பொறுப்பையே ஏற்று வருகிறான். வகுப்பிலே நல்ல கெட்டிகாரனாக இருந்த போதிலும் அதனை இடையிலே விட்டுவிட்டுக் கூலி வேலைக்குச் சென்று விட்டான். கஸ்ரப் பட்டு தங்கைச்சியை நல்லாகப் படிப்பித்தான். சாருகா உயர் வகுப்பிலும் சித்தியெய்தி பல்கலைக்கழகமும் சென்று விட்டாள் அந்தக் காலத்தில் தான் சாருவிற்கும் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த மோகனிற்குமிடையில் காதல் மலர்ந்தது. இருவரின் காதலும் திருமணத்தில் முடிந்தது. அண்ணனின் பூரணசம்மதத்துடன் தான் சாரு திருமணம் செய்தாள். சாரு திருமணம் செய்த இடம் பெரிய இடம்தான். அவர்களிற்கு ஒரே மகன்தான் மோகன். அவர்களே இறங்கி வந்து பெண் கேட்டபோது பிரதீப்பிற்கு மகிழ்ச்சிதான். ஆனால் மறுபுறம் கவலையும் குடிகொண்டது. தங்கைச்சிக்கு கொடுக்க ஒன்றுமே இல்லையே என்ற குறை அவனை வாட்டியது. என்ன செய்வது அவன் தன் விதியை நோவதைத் தவிர என்ன செய்ய முடியும். திருமணம் அவனால் நினைச்சப் பார்க்க முடியாதளவிற்கு

சிறப்பாகத்தான் நடைபெற்றது.

இன்று, பிரதீப் தங்கை வீட்டிற்கு போவதற்காக எல்லா அடுக்குகளையும் செய்து கொண்டு கிளம்பினான். அப்போது வாசலில் நின்ற தந்தை மாணிக்கம்,

“முப்பதுரூபா தந்திட்டு போவனடா.. ராசா...” பிரதீப்பிற்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. வைத்திருந்த பணத்தில் முப்பதைக் கொடுத்ததும் மாணிக்கத்தாரிற்கு தேவமிர்தத்தைக் கண்ட மகிழ்ச்சி.

‘இப்படிப் பொறுப்பில்லாத குடிகாரத் தந்தைகளால் எத்தனை குடும்பங்கள் அழிஞ்சு போச்சு....’ என்று மனதிலே நினைத்து பெருமூச்சொன்றை விட்டபடி விரைந்தான் தங்கை வீட்டிற்கு.

பஸ் சாரு வீட்டடியில் நின்றதும், இறங்கிய பிரதீப் தங்கை இருக்கும் வீட்டை மகிழ்வோடு நோக்கினான். அது ஒரு பெரிய மாடி வீடு. வீடு நிறைய பூமரங்கள். பார்க்கவே ஒருவித ஆசையாக இருந்தது.

“அண்ணே வந்திருக்கிறார்...” தூரத்திலிருந்து சத்தம் போட்டபடி ஓடிவந்தாள் சாருகா. ஓடிவந்தவளின் முகம் மாறியது.

“ஏன் அண்ணே இவ்வளவு நாளா வரேல்லை உன்னைக் காணமல் எவ்வளவு....கவலைப் பட்டேன்... அண்ணே....”

“தெரியும்... பிள்ளை... அண்ணாவின்ரை வேலை உனக்குத் தெரியுந்தானே விட்டு விட்டு வரேலாது...” என்று தங்கையை சமாதானப்படுத்தி அழைத்துச் சென்றான். அப்போது மாடிப்படியால் இறங்கி வந்து கொண்டு இருந்தார் மாமியார்.

“மாமி... இந்தாங்க...” ஊரிலை இருந்து கொண்டு வந்த பழங்களை நீட்டினான் பிரதீப். மூக்கைச் சிமிட்டிய

மாமியார் “அட நானும் ஏதோ நகை நட்டெண்டு நினைச்சிட்டன் மாம்பழமா...?” என்றாள். பிரதீப்பின் மனம் வெதும்பியது. எதுவுமே இல்லாத ஏழையாய்ப் போனேனே. என்று அழுகைதான் வந்தது. முகத்தை மாற்றிக் கொண்டு “என்ன மாமி சௌக்கியமா இருக்கிறீர்களா...?” எனக் கேட்டான் பிரதீப்.

“எனக்கென்ன குறைச்சல் என்றை பிள்ளைக்குத்தான் குறை. எங்கடை சொல்லைக் கேளாமல் கஸ்ரப்பட்டதைக் கட்டி நகை நட்டெல்லாம் அவனெல்லே போடவேண்டி இருக்கு..”

பிரதீப்பின் இதயம் வலித்தது. சாருகா ‘ரீ’ போட சமையலறைக்குப் போனது பிதீப்பிற்கொரு ஆறுதலாய் இருந்தது. அவள் காதில விழுந்திருந்தால் எவ்வளவு கவலைப்பட்டிருப்பாள் என்று நினைத்த பிரதீப்.

“மாமி தங்கச்சிக்கு போட வேண்டிய நகை நான் போடுவன்...” என்றான்.

பெரிதாக சிரித்த மாமியார் “எப்படித்தம்பி? நீயே ஒரு கூலி வேலையோடை நாட்சம்பளத்தை எடுத்துக் திண்டநாள் பாதி தின்னாத நாள் பாதியாக வயிறு கழுவிக்கொண்டிருக்கிறாய். உன்னை அப்பா வேறை குடிச்சப் போட்டுக் கும்மாளம் போட்டுக்கொண்டு திரியிது...”

பிரதீப்பின் கண்கள் கலங்கியது. இருந்தபோதும் தங்கை பார்த்தால் விபரீதமாகி விடும் என்று நினைத்த பிரதீப் கதையை வளர்க்க இடம் கொடுக்காது

“மாமி நான் வீட்டை போகணும் தங்கைச்சியிற்றை சொல்லிப் போட்டு...” என்றவன் பதிலிற்கு காத்திராது சமையலறைக்குள் விரைந்தான்.

மூலையில் நின்று விக் கி விக் கி அழுது கொண்டிருந்தாள் சாருகா... பிரதீப்பிற்கு என்ன செய்வதென்றே

தெரியவில்லை. “சாரு... தங்கைச்சி ஏனம்மா... அழுகிறாய்...”

“அண்ணா நான் பெரிய இடத்திலை கட்டினதால்தானே எல்லாரும் உன்னைக் கோள்வி கேட்கிறாங்கள். ஏன் என்றை அண்ணாவைக் கடவுள் இப்படிக்கஸ்ரப்படுத்திறார்... அண்ணா யாருக்கென்ன பாவம் செய்தவர்.. கடவுளே...”

பிரதீப் ஒருவாறு மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு “சாரு அழாதையம்மா மாமி கேட்டதிலை என்ன பிழை இருக்கு நீ சந்தோஷமாய் இருக்கவேணும்... நான் வாறனம்மா...” பிரதீப்பின் கை நழுவினது.

அண்ணன் போன பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சாருகா வாயை பொத்தியபடி விம்மி விம்மி அழுதாள்....

சில நாட்கள் இவ்வாறாகவே உருண்டோடியது. அன்று சாருகாவின் உறவினர் ஒருவர் ஒரு பையுடன் வந்து “அம்மா.. இதைப்பிரதீப் தந்து விட்டவர்” என்று சாருகாவிடம் கொடுத்தார். அவள் அதைப் பார்த்ததும் அதற்குள் நகைகள் இருந்தன. அதிர்ந்து போனாள் அதைக் கண்டதும் மாமியார் ஓடி வந்து “என்...ன நகையா இவ்வளவும் அவனுக்கு எப்படி...?”

நான் வாறேன்.. இன்றைக்கு பிரதீப்பிற்கு கல்யாணம்... நேரத்திற்குப் போகவேணும்...” என்றார் வந்தவர். சற்றுத் தடுமாறிய சாருகா. “என்...ன... அண்ணாவிற்கு...!” “ஆமா.. உங்க அண்ணைக்குத்தான்... எங்க முதலாளிப் பெண்ணைத்தான். அந்த மனிசன் கொடுத்த காசிலை தான் உனக்கு நகை செய்து அனுப்பியிருக்...கிறான் நான் வாறேன்... நேரமாச்ச...”

மாமியாருக்கு கோபம் பீறிட்டது. “நான் அப்பவே நினைச்சன் அன்றைக்கு நடந்த கோபத்தை வைத்து கல்யாண

வீட்டிற்கே சொல்லாமல் விட்டிடான்... எனக்கு வேண்டாம் உங்கண்ணன் உனக்காவது சொன்னானே..." என்றாள். இதைக் கேட்டதும் மோகனின் கோபமும் பன்மடங்கானது.

சாரு... உந்த நகையைத் தா இப்பவே.. போய் அவன்ரை மூஞ்சீலை வீசி எறிஞ்சிட்டு வாறேன்..." சாருகாவிற்கும் கண்கள் சிவந்தது.

"நல்லுங்க... நானும் வாறேன்... அண்ணனைக் கேட்க வேண்டிய கேள்விகள் நிறைய இருக்கிறது.." மோகனின் கார் மின்னல் வேகத்தில் சீறியது. மாமியாரும் பின் இருக்கையிலே சாருவுடன் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"பிள்ளை ஏன் அமுறாய்... அழாமல் வா... சிலதுகள் இப்படித்தான் புதுப்பணத்தைக் கண்டதும்... மாறியிருங்கள்... அதுக்கேன் அழுகிறாய்..." மாமியார் எவ்வளவு தேற்றிய போதும் அவளது இதயம் வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. "அண்ணா ரோசக்காரன் தான்.. அதற்காக மாமி விட்ட பிழைக்கு ஏன் என்னைத் தண்டிக்கிறார்... நான் அவருக்கு என்ன பாவம் செய்தேன்.." என்று மனதில் நினைத்து நினைத்து அழுது கொண்டே வந்தாள் சாருகா.

"கிரீச்" என்ற சத்தத்துடன் கல்யாண வீட்டின் முன்னால் கார் நின்றது. கல்யாணம் முடிந்து உறவினர்களெல்லாம் போய்க் கொண்டிருந்தனர். "தங்கைக்காரி கல்யாண வீட்டிற்கு இப்பத்தான்.. வாறா... உறவினர்களின் நையாண்டிக் கதைகள் காதில் விழ நேரே கோபத்துடன் தமையனிடம் சென்றாள் சாருகா. அங்கே கதிரையில் பிரதீப்புடன் மணப்பெண்ணும் இருந்தாள். சாருகாவைக் கண்டதும் தலையைக் குனிந்தான் பிரதீப்.

"ஏன் அண்ணா... இப்படிச் செய்தாய்... எல்லாரும் சிரிக்கும்படி செய்திட்டாய்... உன்ரை நகையும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம்..." தூக்கி எறிந்தாள் சாருகா. "உன்னை

அண்ணன் என்று சொல்லவே வெட்கமாயிருக்கு..." என்று திரும்பிய சாருகாவை,

"எல்லாம் உனக்காகத்தான்..." என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறிய பிரதீப்பின் மனைவி ஒற்றைக் காலால் மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்து "உனக்கும் வாழ்வு கொடுத்து எனக்கும் வாழ்வு கொடுத்த அந்தத் தெய்வத்தையா... இப்படி.." என்றாள்.

அண்ணனின் தியாகத்தை நினைத்து பிரமித்துப் போனாள் சாருகா.

விழப்போன தன் மனைவியை ஒரு கையால் பற்றிய பிரதீப், "சாரு நீ நல்லாயிருக்கணும்.மா.." என்ற பிரதீப் அடுத்த கதை கதைக்க முடியாமல் மனைவியைக் கையால் பற்றியபடி அழைத்துச் சென்றான். ஏங்கிய நிலையில் சாருகா.

-சங்குநாதம் வாரமலர் - 02.06.2003.

8

வாத்தியம்

யாழ்ப்பா

ணத்திற்கு நான் வருவது இது தான் முதற் தடவை. எனக்கு சின்ன வயசிலிருந்தே ஒரு ஆசை இருந்தது தான். எல்லா இடங்களையும் எல்லா ஊர்களையும் பார்க்க வேண்டுமென்று. என்ன செய்வது. பிரச்சினை யாலை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

இஞ்சினியரிங் கோஸ் முடிச்சதும் தான் அந்த வாய்ப்புகளெல்லாம் கிடைச்சிருக்கு. யாழ்ப்பாணத்திற்கு கட்டட நிர்மாண வேலை ஒன்றிற்காக நான் அங்கே செல்ல வேண்டிய

பொன்.சுகந்தன்

வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அதுவே எனக்கு பெரு மகிழ்ச்சியாகவும் அமைந்தது. அதற்கு இன்னுமொரு காரணமும் இருக்கத்தான் செய்தது. எனக்குப் படிப்பித்த தமிழ் வாத்தியார் சங்கரப்பிள்ளையும் அங்கேதான் இருக்கிறார். என்றை உயர்விற்குக் காரணமே அந்த நல்ல மனுசன்தான். பென்சன் எடுத்துக் கொண்டு போனவர் போனவர்தான். அதற்குப் பிறகு வரவேயில்லை. குடும்பம் அவருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில்தான் இருந்தது. அதனாலே பிற்பட்ட காலத்தில் இங்கேயே போய்ச் செற்றிலாகிவிட்டார். முதற் தடவையாக அவரைத்தான் சந்திப்பதென்று தீர்மானித்தேன். வாகனம் வந்து ரவுனுக்குள் நின்றதும் அதிலே நின்றவர்களிடம் விலாசத்தைக் கொடுத்து விசாரித்தேன். யாருக்கும் தெரியவில்லை. சற்றே சென்று அருகிலிருந்த கடையில் விசாரித்த போதும், அவர்கள் விலாசத்தை விளங்கிக் கொண்டனரே தவிர சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியார் யாரென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை.

“தம்பி இப்படியொரு மனுசன் அந்தத் தெருவில்லை இருந்ததாய் எனக்குத் தெரியவில்லை. விலாசம் மாறித் தந்திருப்பார் போலை...”

“இல்லை அண்ணை அப்படியில்லை...!” உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறிவிட்டேன். ஏனென்றால் சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியாரிலை எனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை. அவர் பகிடிக்காகவும் பொய் சொல்லாத ஒரு நல்ல மனுசன். மாணவர்களுக்காகப் பாடுபட்ட ஒரு உத்தம ஜீவன்.

“சார்... அவரை எங்கே தேடிப் பிடிக்கப் போறீங்க... கிளம்புவம் சார்.” வாகன சாரதியின் கூற்று எனக்கு சற்றுக் கோபத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது என்பது உண்மைதான்... நிதானமாக அடக்கிக் கொண்டு இன்னும் சற்று விசாரித்துப் பார்த்தால் சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியாரைப் பற்றித் தெரியும்.

“அப்படியென்றா நான் கடைக்குப் போட்டு வாறன்.

விசாரித்துப் பாருங்க சார்... பத்து நிமிஷத்திலை திரும்பி வந்திடுவேன்..." என்று விட்டு பொறுமையிழந்த சாரதியும் கிளம்பிவிட்டான். எனக்குச் சாரதியைப்பற்றித் தெரியும்தானே. அவனுக்கு ஒன்று இரண்டு போத்தல் அடிக்காவிட்டால் சரிவராது. சாரதி கிளம்பியதும் சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியார் கொடுத்த விலாச வீதிக்கு இறங்கினேன்.

“ஐயா பெரியவரே!

சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியாரை உங்களுக்குத் தெரியுமா...”

“இல்லைத் தம்பி... நாங்களும் இப்பத்தான் வந்தனாங்கள். இஞ்சை இருக்கிறவர்களைக் கேட்டுப் பாருங்க...”

முயற்சியைக் கைவிடாது தொடர்ந்தும் விசாரிக்கத் தொடங்கினேன். எல்லாரிடம் விசாரித்தும் “தெரியவில்லை” என்ற பதிலைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை... மனம் களைத்த நிலையில் திரும்பிய போது வாகனமும் வந்துசேர சரியாக இருந்தது.

“என்ன... சார்... வாத்தியாரைக் கண்டுபிடிச்சீங்களா...” சாரதியின் கிண்டல் கலந்த கேள்வி. மௌனத்தையே அவனுக்குப் பதிலாகக் கொடுத்தபடி வாகனத்தில் ஏறிய போதுதான்...

“ஐயா... புண்ணியவான் களே என்ற பேரப்பிள்ளைக்கு மூன்று நாளாய் சாப்பாடு இல்லை... காச...!” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன்... உலகமே கற்றியது. சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியார்...!

“சேர்... நீங்களா... ஏன் சேர் இந்த நிலை...” கேட்டதும் சங்கரப்பிள்ளை பெரிதாகச் சிரிக்கத் தொடங்கினார்.

“புள்ளைக்கு சாப்பாடு... புள்ளைக்குச் சாப்பாடு...” சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியாரின் கையில் ஒரு விளையாட்டுப் பொம்மை!. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

பொன்.சுகந்தன்

“சேர்...! நான்தான் உங்கள் மாணவன்... பாருங்க. சார் வடிவாய்ப் பாருங்க...”

“தம்பி அந்தப் பைத்தியத்திட்டைப் போயேன் கத்திரீங்கள். முந்தின பிரச்சனையுக்கை பேரப்பிள்ளை செத்துப் போச்சு. அதுக்குப் பிறகு இப்படித்தான்... நீங்க கண்டுக்காம போங்க தம்பி...”

தூரத்தே இருந்து ஒரு குரல் உபதேசித்தது எனக்கு. ஆனாலும் வாத்தியார் என்னைக் கடந்து போகிறார். அவரது நிலைமையைக் கண்டு என் மனம் வேதனையால் துடிதுடித்தது. ஓ... வென்று கதறி அழ வேண்டும் போன்ற உணர்வு...!

தினமூரசு வாரமலர்

24.08.2003

9

தடக வேலை

பாயிலே சுருண்டு சுருண்டு கிடந்த பாறாத்தைப் பாட்டிக்கும் கண்களில் தூக்கமே வரவில்லை. மெதுவாக எழுந்திருந்து கைகளால் தீப்பெட்டியை தடவியெடுத்து பற்ற வைக்கின்றாள். சிறிய வெளிச்சப் பிரகாசம். மெதுவாக அரக்கிச் சென்று அங்கே யிருந்த கைவிளக்கினைப் பற்ற வைக்கின்றாள்.....

சற்றுப்பிரகாசத்துடன் அந்த அறையை நிறைத்திருந்தது அந்த வெளிச்சம். பாய்க்கு அடியிலே கிடந்த வெற்றிலையை எடுத்து வாயிலே போட்டுக் குதப்பிக் கொள்கின்றாள். நித்திரை வருவதாய் இல்லை நின்மதியில்லா வாழ்வில் மனிதருக்கு

பொன்.சுகந்தன்

நித்திரை ஏது? நெஞ்சுக்கு அமைதி ஏது? நித்திரையைத் தொலைத்துவிட்டு வாழ்கின்றவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம்தான்..... சிலருக்கு பணமில்லாக்காலங்களில் இருந்த நிம்மதி, உறக்கம், மகிழ்ச்சி பணமிருக்கும் காலங்களில் வருவதில்லை.... ஆசை என்னும் அலைவட்டத்துள் மனித மனங்கள் அல்லற்படுகின்றது. அவ்வாறான நிலையில்தான் பாறாத்தைப் பாட்டியும்.....

பாறாத்தைப் பாட்டிக்கு இருந்தது இரண்டு பிள்ளைகள் ஒரு பொடியனும், ஒரு பெண்பிள்ளையும் பாறாத்தைப்பாட்டிக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் இரண்டு கண்கள் போல. மூத்த புள்ளை பெண்பிள்ளை அது கம்பசிலை. படிச்சுக் கொண்டிருக்கிற காலத்திலைதான் வல்லைவெளியாலை வாற போது, செல் விழுந்து இறந்து போச்சு.... அந்தத்துக்கம் தாங்கமாட்டாமல்தான் பாட்டியின் மனசனும் கவலையை தனக்குள்ளே அடக்கி வைத்து வைத்து ஒரு நாள் மாரடைப்பு நோயினாலே அவரும் இறந்து போனார். அதன்பின்பு பாறாத்தைப் பாட்டி தனித்துக் கொண்டாள். அதன்பிற்பாடு பாறாத்தைப் பாட்டியின் சொந்தத்தம்பியான செந்தில்நாதரும் வந்து ஒட்டிக் கொண்டார். தம்பியின் பாசத்தின் மத்தியில் தன் துயரத்தை சற்று மறந்திருந்தாள் பாறாத்தைப் பாட்டி.....அதுவும் நீண்டகாலம் நீடிக்கவில்லை..... பாறாத்தைப் பாட்டியின் மகனை செந்தில்நாதரின் மகளிற்கு திருமணம் செய்யும் வரைக்குந்தான் அந்தப் பாசம் நீடித்தது..... என்பதைப் பின்புதான் உணர்ந்து கொண்டாள் பாறாத்தைப் பாட்டி. மகனும் வெளிநாடு சென்ற பிற்பாடு செந்தில் நாதருக்கும் பாறாத்தைப்பாட்டிக்கும் உள்ள தொடர்பு முற்றாகவே அறுந்துவிட்டது என்றுதான் கூறவேண்டும். இந்த உலகத்திலே தமது தேவைக்காக மட்டும் பாசம் காட்டுபவர்கள் சிலர். தம் தேவைகள் நிறைவேறிய பிற்பாடு பிரிந்து விடுவார்கள். இதனைப் பாறாத்தைப் பாட்டியார் தனது

வெள்ளிச்சம் தேடும் வீளக்குகள்

சொந்தங்களின் மூலமும் சமூகத்தின் மூலமும் கற்றுக்கொண்ட மறக்கமுடியாத பாடங்கள்.

இவற்றினை நினைக்கும் போதெல்லாம் பாறாத்தைப் பாட்டியின் நெஞ்சு கனக்கும். இனம் புரியாத ஒரு வலியும் வேதனையும் அவளை ஆட்கொள்ளும்... ஆனால்..... மகன் மீது கொண்ட பற்றுப் பாசத்தால் அவள் நினைவிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள்.

இரண்டு வருடங்களிற்கு முன்புதான் பாறாத்தைப் பாட்டிக்கும் பேரன் பிறந்தான். பேரனின் போட்டோவையும் மகன் அனுப்பியிருந்தான். அதைக்கொண்டு பாறாத்தைப்பாட்டி எத்தனை வீடுகளிற்கு கொண்டு சென்று காட்டி இருப்பாள். அவ்வளவு பேரப் பிள்ளையளில் கொள்ளையாசை. பாறாத்தைப்பாட்டி தான் கிடக்கும் தலையணைக்குக் கீழே பேரனின் படத்தையும் வைத்திருப்பாள்..... நினைவு வரும் போதெல்லாம் தலையணையைக் கிளப்பி போட்டோவை எடுத்து “என்ரை செல்லம்....” எனப் போட்டோவிற்கு முத்தம் கொடுத்து விட்டு பெரியதொரு பெருமூச்சொன்றை உதிர்த்து விட்டு மீண்டும் தலையணைக்குள் அடியில் வைத்துவிடுவாள்.

இன்றும் கூட, பிள்ளையின் நினைவும் பேரப் பிள்ளையின் நினைவும் வந்த காரணத்தால்தான். நித்திரை வராத நிலையில் வெற்றிலையை வாயிலே போட்டபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்த பாறாத்தைப்பாட்டியின் கண்களை உறக்கம் ஆட்கொள்ளவே விளக்கை அணைத்துவிட்டு பாயிலே சரிந்தவளை உறக்கம் அணைத்துக் கொள்ளவே அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள் பாறாத்தைப் பாட்டி..... நேரம் நகர்ந்தது.....

சேவல் கூவிய போதுதான் பாறாத்தைப்பாட்டி எழுந்தாள்..... கண்களைக்கசக்கி கொட்டாவி விட்டபடி “சனியன் இரவு கெதியண்டு விடிஞ்சு போச்சு.....” எனச்சுபித்துக்

கொண்டவள். கோயிலுக்கு போய்க் கூட்டிப்போட்டு, பூப்பறிக்கவும் போகவேணும் என்பதற்காக அலுப்பைப் பொருட்படுத்தாது கோவில் வீதிக்கு இறங்கிவிட்டாள். கோவில் தொண்டு செய்வதிலேயே மனநிம்மதியை பெற்றுக்கொண்ட பாறாத்தைப்பாட்டி முழுமன உள்ளன்போடு தொண்டாற்றினார். கூட்டிக்கழுவி முடித்தபின் கோவில் வாசலிலை இருப்பதில் அவளுக்கொரு விருப்பம் அருகில் உள்ள ஆலமரத்தின் காற்றுக்கள் அன்பு பாராட்டுவது போல் வருடிச் செல்லும் ஒரு தெய்வீகத்தன்மையே அச்சுழலில் நிலவும். இதனால் இரவு பகலாக அதிலே இருக்க வேண்டும் போன்ற ஒரு இன்ப உணர்வு..... ஆனால் அத்தெய்வீக நிலை மக்கள் மத்தியிலே சற்றுக்குறைந்து செல்வதனையும் பாறாத்தைப்பாட்டியால் அவதானிக்க முடிந்தது..... அதனால் அவளால் ஜீரணிக்கவும் முடிவதில்லை.....

அன்று நடந்த ஒருவிடயம் அவள் இதயத்தைக் காயப்படுத்தியது என்பது உண்மைதான். கோவில் வீதியிலே வாகனத்தில் ஒரு குடும்பம் வந்திறங்கியதும்..... பாறாத்தைப் பாட்டியின் கண்களும் அவர்களை நோக்கின.... உள்ளேயிருந்து ஒரு குடும்பம் இறங்கியது. வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் போல் சிலர் தென்பட்டனர்..... அவர்களில் வயது முதிர்ந்த ஒருவர் பாறாத்தைப் பாட்டியிடம் வந்து "இங்கே எங்கை வைச்சுப் புகை பொங்கிறது...." எனக் கேட்டதும். பாறாத்தைப் பாட்டியும் பொங்கலிற்கு தனியாக அமைத்திருந்த கொட்டிலைக் காட்டியதும்.... வந்தவர்களும் புகை பொங்குவதற்காக கொண்டு வந்த சாமான்களையெல்லாம் இறக்கிக் கொண்டு போய் கொட்டிலுக்குள் வைத்து, வேலைகளைத் தொடங்கினர்..... இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு ஓரமாக அமர்ந்திருந்த பாறாத்தைப் பாட்டி இடையிடையே

விநாயகரைத் துதித்து தேவாரம் பாடுவதும் பிறகு வணங்குவதாகவும் இருக்க ஆயத்த மணியும் ஒலிக்க பூசைகள் ஆரம்பமாயின.... பூசை முடியும் வரைக்கும் இருந்த பாட்டி.... வெளிக்கிட்ட போதுதான், அந்த வாகனத்தை ஒரு மழலைப்பட்டாளமே சுற்றி நின்றது “இஞ்சை எல்லாத்துக்கும் குடுத்தால் ஊரிலை கொண்டு போய்க் குடுக்க முடியாது புகைப் பானையை கெதியென வாகனத்திற்கை ஏத்தப்பா...” என்றதும் புகைப் பானை வெகு வேகமாக வாகனத்திற்குள்ளே ஏற்றப்பட்டதும் வாகனம் சீறிக்கொண்டு பறந்தது. இவற்றையெல்லாம் பார்த்த பாறாததைப்பாட்டியின் இதயம் கனத்த அதே வேளை, மனதுக்குள்ளே சிரித்தபடி” அப்பனே பிள்ளையாரே...” என்றபடி மெதுவாக நடந்து வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார் பாறாததைப் பாட்டி.

இரண்டு வாரங்கள் கழித்து கோவிலும் கொடியேறியது. மக்களெல்லாம் திரண்டு கொண்டனர். ஆங்காங்கே வீடியோ, போட்டோக்கள் என்று மின்னிக் கொண்டிருந்தது. பாறாததைப்பாட்டியும் ஒரு ஓரமாய் இருந்து கொண்டு நடப்பவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வீதியெங்கும் வண்ண வண்ண சோடனைகள் கண்ணைப்பறித்தன. இடையிடையே வாண வேடிக்கைகள் வானத்தில் வர்ண ஜாலம் இட்டுக்கொண்டிருந்தது. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் போது பாறாததைப் பாட்டிக்கு ஏகப்பட்ட மகிழ்ச்சி. வீதியெங்கும் பக்தர் கூட்டம், கண்கொள்ளாக்காட்சிகளை கண்டு இரசிப்பதற்கென்றே பாறாததைப்பாட்டி தனக்கேற்ற ஓர் தனி இடத்தினை தயார்படுத்திக் கொண்டாள்..... நாரி நோகும் போது சாய்ந்து கொள்வதற்கு ஏற்ற மாதிரி நல்ல தூண் உள்ள இடமாய்ப் பார்த்து அமர்ந்து கொண்டாள். கால்களையும் செளகரியமாக நீட்டி உல்லாசமாக இருந்தபடி அங்கே நடக்கும் வேடிக்கை

வினோதங்களை ஒன்றும் விடாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளின் காதுகளில் ஏதோ விழுவே.... காதைச்சற்றுக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டாள். "பாரடி நகைகளை இப்படியெல்லோ போடோணும்...." "அதுகள் வெளிநாட்டுச் சனங்கள் அப்படித்தானையடி போடுங்கள்....." "அதென்னடி காதுக்கும் ஒரு செயின்...." "காசு கூடினால் இப்படித்தாண்டி....." எனப் பின்னிற்கிருந்து கதைப்பது பாறாத்தைப் பாட்டியின் காதுகளிலே வடிவாக விழுந்தது..... ஊருலகத்தை நினைச்சு மனசுக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்ட பாறாத்தைப் பாட்டி சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்து விட்டு எழுந்து வந்துவிட்டாள். "கேடு.... கெட்ட சனங்கள் மாநாடு நடத்தவென்றே கோயிலிற்கு வருகுதுகள்.... மனுசன் மனுசனுக்குத்தான் வேசம் போடுறானென்று பார்த்தால் கடவுளிலும் கைவைச்சிட்டான்... பக்தியென்றது... இப்ப மருந்துக்கும் இல்லாமல் போச்சு... ஏன் பக்தி மட்டுமா? பண்பாடே போட்டுது.... கிழடுகட்டையென்றால் முன்னைய காலத்தில் எவ்வளவு மரியாதை..... இப்ப வசவிலை நின்று கொண்டு போனாலும்..... கிழடுகட்டை பாவம் என்று சீற்றுக்கூட தராத மனுசர் வாழும் காலம். கலியுக காலந்தானே..." என மனசுக்குள் சொல்லிப் பேசியபடி வீடுவந்து சேர்ந்தாள் பாறாத்தைப் பாட்டி.

பாயைத் திண்ணையிலே விரிச்சு விட்டு பாறாத்தைப் பாட்டியும் சரிந்து கொண்டாள். கோவிலில் நின்ற களைப்பில் நித்திரை வேளைக்கே வந்து கண்களை மூடிக் கொண்டது. நீண்ட நேரம் கொறட்டை விட்டு நல்ல நித்திரை செய்த பாறாத்தைப்பாட்டி.... செல் அடித்தது போன்ற சத்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தபோதுதான்..... கோயில் வீதியில் இசைக்குழு இடம் பெறுவதனை உணர முடிந்தது. முதற்பாட்டைக் கேட்டதும் வெறுப்பு ஏற்பட்ட பாறாத்தைப் பாட்டி "பக்திப்பாட்டு போட வேண்டிய கோயிலிலை..... காக்கா

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

வலிப்பு வந்த மாதிரிப் பாட்டுக்கள்... ச்சாய்.... கண்டறியாத பாட்டு....” என்று விட்டு தன் சேலைத்தலைப்பால் காது, கன்னங்கள் எல்லாவற்றையும் மூடிக்கொண்டு “பிள்ளையார் அப்பனே” என்றபடி கண்களை மூடிக் கொண்டு நித்திரையானாள் பாறாத்தைப்பாட்டி.

இவ்வாறாக சிலநாட்கள் உருண்டோடியது பாறாத்தைப் பாட்டியும்.... நோய்வாய்பட்டுக் கொண்டாள். அன்றைய தினம் சற்றுக் கடுமையாக இருந்ததனால்..... அக்கம் பக்கத்து. சனங்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டன... கிழவி சாகப்போகுது போல.... கிடக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் அப்படித்தான்... இருக்கு...” என அங்கிருந்த சிலர் பேசிக் கொள்வதும் பாறாத்தைப் பாட்டியின் காதுகளில் விழாமலில்லை.... நிலைமையினை புரிந்து கொண்ட பெரியவர் ஒருவர் அருகே சென்று “எனே... உன்ரை தம்பியார் செந்தில் நாதர் வீடு பக்கத்து ஊரிலைதானே இருக்கு.... கொண்டு போய் அங்கை விட்டோணை.... தனியக் கிடந்து சீரழியப் போறாய்....” என்றதும்... இயலாத நிலையிலும் கூட, “வேண்டாம்” என்று கையால் காட்டினாள். பாறாத்தைப்பாட்டி தான் இறக்கப்போகும் நிலையை எண்ணிக் கவலைப்பட வில்லை... வேசம் போடும் மனிதர்கள் மத்தியிலும், சந்தர்ப்பவாத சமூகத்திலும் வாழ்ந்து மரத்துப் போன இதயத்தைக் கொண்டவள் அதனால் இறப்பு நெருங்குவதனையிட்டு அவள் துளி கூட அஞ்சியது இல்லை... ஆனால்.... ஒரு குறை மட்டும் பாறாத்தைப்பாட்டியின் உள்ளத்தை வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. தன் அன்பு மகனையும், பிறந்ததிலிருந்தே காணாத தன் பேரப்பிள்ளையையும் கடைசியாய் ஆசைதீர்ப் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதான் அவாவும் ஆசையும்.....

சிறிது நேரத்தில் சொந்தத் தம்பியான செந்தில்

நாதரும் வந்து சேர்ந்ததும், தமக்கையை அருகே சென்று பார்த்துவிட்டு, ஓ....வென கதறியமும் சத்தம் ஊருக்கே கேட்டிருக்கும், இரண்டு பேர் வந்து செந்தில் நாதரைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.... "என்னண்ணை சின்னப்புள்ளை மாதிரி நீங்களே..... அழுறீங்க...." "என்றை அக்கா கிடக்கிற கோலத்தைப் பாரப்பா....." எனக் கூவியமுத சத்தம் பாராததைப் பாட்டியின் காதுகளில் விழாமலில்லை..... அவனின் சந்தர்ப்பவாத நடிப்பை பார்க்காதவளும் அல்ல. உலாவிக் கொண்டு திரிந்த காலத்திலையே..... அக்கா எப்படி இருக்கிறா.... என்று ஒரு நாள் கூட வந்து பார்க்காத சொந்தத்தம்பி. தன் சுயநலத்துடன் வாழும் சகோதரம்.... அன்பு, பாசமில்லா ஜென்மங்கள் இந்த உலகத்திலை வாழ்ந்தென்ன? விட்டென்ன?.... எனப்பல தடவைகள் அவள் நினைத்ததுமுண்டு. இன்று சற்று அதிகமாக ஊருலகத்திற்காக தன் தம்பி நடிக்கிறான் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். அந்த நோய் வலியிலும் இப்படிப்பட்ட பிறப்புக்களை நினைத்து மனதுள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

அப்போதுதான் அவ்விடத்திற்கு வந்த ஊர் விதானையார்.... பாராததைப் பாட்டியைக் கூர்ந்து கவனித்து விட்டு "கிழவி இண்டைக்கு அல்லது நாளைக்கோவென்று கிடக்குது.... மகன் காரன் லண்டனிலையெல்லோ இருக்கிறான்... அவனிற்கொரு போன் போட்டு வரச் சொல்லுங்கோவன்..." என்றதும்... செந்தில்நாதர் கீழ்க்குரலில் "ஏன்.. அவ்வளவு தூரத்திலை இருந்து செலவழிச்சு வந்து... எவ்வளவு கஷ்டம்... கொள்ளி போட நான் இருக்கிறேன் தானே..." என்றதும் "என்ன செந்தில்நாதர் இப்படிச் சொல்லுறீங்க... கொள்ளிவைக்க மகன் இருக்கிற நேரத்திலை பிறகேன்... நீங்கள்.... அதோடை பாவம் மனுசி கடைசி நேரத்திலையாவது மகனைக் கண்டிட்டு சாகட்டன்..." மகன்

வரமுடியாது என்று சொன்னால்.... அடுத்த கட்டத்தைப் பார்க்கலாம்... முதலிலை அறிவியுங்கோ..." என்ற விதானையாரின் சொல்லுக்கு "அதுதானே...!" என்று நின்றவர்களும் ஆமோதிக்க, செந்தில் நாதரும் வேறு வழியில்லாமல் போன் பண்ணி.. மருமகனிற்கு அறிவிக்கச் சென்று விட்டார்....

தன் தாயின் நிலையை மகன் அறிந்ததும் உடனே வருவதாக பதில்வந்தது... இந்தச் செய்தி பாறாத்தைப் பாட்டியின் காதுகளில் விழுந்ததும்... "பிள்ளையாரப்பனே என்றை புள்ளையையும் பேரப்பிள்ளையையும் பார்க்காமல் எனக்கு சீவன் போகக்கூடாது..." எனப் பலதடவை மனதால் வேண்டிக் கொண்டாள்.

நாட்கள் நகரத்தொடங்கியது... பாறாத்தைப் பாட்டியின் உடல் நிலை மோசமான நிலைக்கு வந்து விட்டது. தன் மகனையும், பேரப்பிள்ளையையும் பார்க்காமல் செத்துப் போடுவனோ...! என்ற ஏக்கமும் கவலையும் பாறாத்தைப் பாட்டிக்கு அதிகரித்துக் கொண்டே சென்றது. அப்போதுதான் காலை பத்துமணியிருக்கும் "தம்பி வந்தாச்ச..." என ஒரு பெரியவள் கூறியதும்... பாறாத்தைப் பாட்டியின் முகம் லேசாக மலர்ந்து கொண்டது. வாசலால் வந்த மகன் தாயின் நிலையைக் கண்டதும் ஓ... வென்று கதறியபடி தாயின் மீது விழுந்து தேம்பித் தேம்பி அழுத்தொடங்கினான்..... பாறாத்தைப் பாட்டிக்கு நோய்த் துன்பம் எதுவும் தெரியாத ஆனந்த நிலை அது....

சிறிது நேரத்தில் பாறாத்தைப் பாட்டியின் கண்கள் எதனையோ... தேடுவதனைப் போன்ற உணர்வு ஏற்பட "என்னம்மா... என்ன..." என்ற போது, மெதுவாகத் தலையணிக்கு அடியில் கிடந்த போட்டோவை கைகளால் தட்டி விழுத்தி விட்டாள் பாறாத்தைப் பாட்டி. போட்டோவை

எடுத்துப் பார்த்த மகனுக்கு விளங்கிவிட்டது. பேரப்பிள்ளையை தேடுவதனை உணர்ந்து கொண்ட மகனும்... எதுவுமே சொல்ல முடியாத நிலையில்.... அழுதபடி பக்கத்து அறைக்குள் சென்று விட்டான்....

பாறாத்தைப்பாட்டிக்கு மீண்டும் ஆவல் மேலிடவே... பேரப்பிள்ளையின் குரல் கேட்கின்றதா என்ற ஆவலில் காதைக் கூர்மையாக்கிய போதுதான்... பக்கத்து அறையின் திறந்த ஜன்னல் ஊடாக வார்த்தைகள் சில பாறாத்தை பாட்டியின் காதுகளில் விழுந்தது.... "மருமோன்..... மகள் பேரனெல்லாம்... எப்படி.." எனச் செந்தில் நாதர் கேட்டதும்... "லண்டனிலை தாயோடை நிற்கினம்.... இஞ்சை பிள்ளைகளைக் கொண்டு வந்திட்டு... கிளைமற்றும் சரியில்லை.... நானே வேலை எல்லா வற்றையும் விட்டுட்டு வந்தனான்... இரண்டு நாளிலை போகவேணும்... இந்த நிலையிலை வராவிட்டால் பிறகு நாலுசனம் நாலுவிதமாய்க் கதைக்கும்... தாய் சாகக்கிடக்க மகன் வந்து பார்க்கவில்லையாமென்று காலம் பூராய் கதைக்குங்கள்.... இது மனுசியும் இரண்டு மூன்று நாள் இழுத்துக் கொண்டு கிடக்கும் என்றுதான் நினைக்கிறேன்...! இப்படியென்று தெரிந்திருந்தால் ஒருநாள் பிந்தி வந்திருக்கலாம்.....

பாறாத்தைப் பாட்டியின் கண்களில் கண்ணீர் வெள்ளம்... கரைபுரண்டு... காதோரமாய் வழிந்த வண்ணம் மகனைப் பாசமாக வளர்த்த காலங்களை அசைபோட்டுப் பார்த்தபடியே.... அந்த அன்பு... உள்ளத்தின் ஆவியும் அடங்கியது....!

(கலாசார அலுவல்கள், தேசிய மரபுரிமை அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசைப் பெற்றது)

10 காதல் உலகம்...

இரத்தினத்தாருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கோபத்தில் கையைப் பிசைவதும், வாய்க்குள் ஏதோ முணுமுணுப்பதுமாக அங்குமிங்கும் திரிந்தார். “ச்சாய்.... நாளைக்கு என்னெண்டு சனத்திலை கண்...

விளிக்கிறது.....” “என்னங்க.... ஊர் உலகத்திலே நடக்காததையே நம்மபுள்ளை செய்துவிட்டாள்....” எனச் சமாளிக்க முயன்ற போதுதான் “பளார்” என்றது.. இரத்தினத்தாரின் கைகள் மனைவி ராசம்மாவின் கன்னத்தை பதம்பார்த்தது. “எல்லாம் உன்னாலதாண்டி வந்தது.... குமர்புள்ளைகள் இருக்கிற வீட்டில யாரு பெடியளை பொன்.சுகந்தன்

அண்டச்சொன்னது" எனக்கொதித்து விழுந்த இரத்தினத்தாரிடம் "நம்மபுள்ளையோட படிக்கிற பெடியனென்று சொல்லி வரேக்கை.... நான்...."

"பொத்தடி வாயை....! இப்படித்தான் இந்தக்காலப் புள்ளைகள் பெற்றோருக்கு ஆப்பு வைக்கிறார்கள். கண்டறியாத போய்ஸ் பிரண்ட், கேள்ஸ் பிரண்ட், சோசலிசம் அது இதென்று "நீல் விடுகிறார்கள்...." என்ற போது, கதவு "படார்" என்று திற்படும் சத்தம் கேட்டு இரத்தினத்தார் திரும்பினார். இந்தப் பிரச்சினைக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்த அந்த இளைஞன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

கண்டதும் இரத்தினத்தாருக்கு இரத்தம் கொதித்தது வேகமாக முன்னே சென்று "உனக்கிஞ்சை என்ன வேலை.... முதலிலை வெளியிலை போ...." சற்றுத் தடுமாறிப் போன பாபு "இஞ்சை பாருங்க முதலிலை நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ.... உங்கடை மகளை விரும்பினது உண்மைதான் அதற்காக நான் ஏமாத்தவில்லையே! என்னுடைய பெற்றோருக்கும் நல்ல சம்மதம், அவையோடை கதைச்சு ஆகவேண்டியதைப் பாருங்க. அதைத்தான் சொல்ல வந்தனான்...." என்று விட்டு பதிலுக்குக் காத்திராது பாபு திரும்பியதும், இரத்தினத்தாரின் கோபமும் சற்றுத் தணிந்த நிலையில் அமைதியாக சிந்திக்கத் தொடங்கினார். விஷயத்தை புரிந்து கொண்டு மனைவி இராசம்மாள் அருகே சென்று "என்னங்க..... இப்படி ஒரு நல்ல சம்பந்தம் கிடைக்க நாங்க தான் குடுத்து வைக்கவேணும்..... நாளைக்கே போய் பாபுவின்ரை தகப்பனோடை கதையுங்கோவன்...." "ஆம்" எனத் தலையசைத்த இரத்தினத்தாரின் மனதுள் ஆயிரம் ஆயிரம் கேள்விக் கணைகள் விடைகாணமுடியாது தவித்த போதுதான், அருகேயிருந்த சாய்கதிரையில் அமர்ந்து யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

இரத்தினத்தார் ஒரு சாதாரண மனிதன் தான். தன்

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

முயற்சியாலும், நம்பிக்கையாலும் முன்னுக்கு வந்தவர் இதனால் உத்தியோகத்தில் பெரியதிகாரியாகவும் இருக்கிறார். ஆனால் பொருளாதாரத்துறையைப் பொறுத்தமட்டில் பெரியளவில் வளர்ச்சியடையவில்லை. அதற்குக் காரணமும் உண்டு. உத்தியோக சம்பளம் இவரது வீட்டுச் செலவுக்கே போதுமானது. பகுதி நேர வேலையாகத் தோட்டம் செய்தாலும் பெரியளவில் இவரால் பொருளாதாரத்தை ஈட்டமுடியாது போய்விட்டது. இவற்றை விட வெட்கம், மானத்துக்குட்பட்ட ஒரு உயர்ந்த மனிதனும் கூட.

இரத்தினத்தாருக்கே மூன்று பெண்பிள்ளைகள். மூத்தவள் படிப்பை முடித்துவிட்டு, கம்பியூட்டர் வகுப்புக்கு போகும் காலத்தில்தான் இந்தப் பிரச்சனை ஏற்பட்டது. இரண்டாவது மகளுக்கும் உயர்தர வகுப்பில் கற்கின்றாள். மூன்றாவது மகள் தரம் 10 இல் படிக்கின்றாள். மூன்றாவது மகளில் எல்லோரும் செல்லந்தான். அவளும் அதற்கேற்ற பிடிவாதக்காரியும். போன வாரம் தான் தனக்கு "நெக்கிளஸ்" வேணுமெண்டு அடம்பிடித்து தந்தையைக் கொண்டு அழகிய நெக்கிளஸ் ஒன்றும் வாங்கினாள். அதற்கு முதல் மாதம் தான் எல்லா வீட்டிலேயும் ரீ.வி இருக்குது எங்களுக்கும் வேணும் எண்டு பிடிவாதம் பண்ணி இரத்தினத்தாரும் "லோன்" எடுத்து அந்தக் காசில் வாங்கிக் கொடுத்தார். இப்படியாக வீட்டுக்குத் தேவையானதுவும், எல்லாப் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான நகை நட்டுக்களையும் வாங்கிவிட்டார். இவ்வாறு ஊருலகத்திற்கு விட்டுக் கொடுக்காமல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இரத்தினத்தாருக்கு மூத்த மகள் செய்த வேலையானது சேறு பூசியதைப் போலத்தான் போய்விட்டாலும் கூட, அதையும் கௌரவமாக, நேர்மையான முறையிலோதான் திருமணத்தையும் முடிக்கவேன எண்ணினார். தீர்க்கமான முடிவை எடுத்த இரத்தினத்தார்

அப்படியே உறங்கி விட்டார்...

...காலை விடிந்ததும் தனது கடமைகளை வேகமாக முடித்த இரத்தினத்தார், தனது மகளின் திருமண விடயமாக பாபுவின் தந்தையிடம் கதைக்கச் சென்றுவிட்டார். இராசம்மாளும் போகும்வரையும் மௌனமாக இருந்து வழியனுப்பிவைத்தாள். சோர்வுடன் வந்து திண்ணையிலே அமர்ந்து கொண்டாள். “கடவுளே எந்தவொரு பிரச்சினையு மில்லாமல் என்ற பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் முடிஞ்சிடோணும்” அடிக்கடி இறைவனை வேண்டிக்கொண்டாள். “என்னம்மா... சமைக்கவில்லையோ...” என்ற மூத்தமகளிடம் “எனக்கிண டைக்குப் புள்ளை உடம்பு சரியில்லை... நீ அரிசியைக் கழுவி உலையிலே போடுவாறேன்” விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டவள் பேசாமற்போய் வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

நேரம் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. இராசம்மளும் கண்ணையர்ந்து தூங்கிவிட்டாள். சிறிது நேரத்தின் பின் “படார்” என்று படலை திற்படும் ஓசையைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழும்பினாள் இராசம்மா. அங்கே இரத்தினத்தார் வந்துகொண்டிருந்தார். உடனே சேலைத்தலைப்பால் முகத்தைத் தொடைத்துவிட்டு எழுந்து சென்று “என்ன...ங்க... என்ன... மாதிரி...”

“எல்லாம் நல்லதாய் முடிஞ்சது சாத்திரியாரிட்டைப் போய்” நாளும் எடுத்தாச்சு, அதுதான் வரப்பிந்திப் போச்சு...” என்றதைக் கேட்டதும் இராசம்மாளுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி. இதனை அறைக்குள்ளிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த மூத்தமகள் சாருகாவின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் கூத்தாடியது. ஒருபுறம் தன் காதல் வெற்றியடைந்த திருப்தி, மறுபுறம் காதலுக்கு மரியாதை செய்து கல்யாணம்வரை வந்துவிட்ட அவர்களின் பெருந்தன்மைப்போக்கு, இவற்றையெல்லாம்

எண்ணி, பாபுவின் பெற்றோரின் பண்பையும் நினைத்துக் கொண்டு வளின் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் தாண்டவமாடியது

“அக்கா உள்ளே நின்று என்ன செய்கிறாய் வெளியே வாவன்” கண்களில் வடிந்த ஆனந்தக் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு வெளியே வந்தாள். சாருகாவின் முகத்தில் லேசான நாணம் தவழ்ந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. “நெக்கிலஸ்சின்;” அழகினைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கடைசித் தங்கை மாலதி “அக்கா இந்தா “நெக்கிலஸ்சை” வடிவாகப் பூட்டிவிடக்கா...” என்றபோது, மாலதியின் முகத்திலே தோன்றிய பூரிப்பினையும், ஆனந்தத்தினையும் வர்ணிக்கவே முடியாது.

இன்றைக்கக்கா கோவிலுக்குப்போறன். . கனநாள் அப்பாவோடை சண்டைபட்டு வாங்கிய நெக்லஸ் இன்றைக்குத்தான் போடப்போறன் என்றதும் வாய்விட்டுச் சிரித்த சாருகா “அப்பா வாங்கித்தந்த புது நெக்லஸ் காட்டத்தான் கோவிலுக்குப் போறாயென்று சொல்லு” என்றதும் பொய்க் கோபம் மூண்ட மாலதி “அக்கா உனக்கு எப்ப பார்த்தாலும் நக்கல்தான். முதலில் நெக்லஸைப் பூட்டிவிடு” என்றதும் சாருகா நெக்லஸை வாங்கி கழுத்திலே பூட்டக் கொண்டு போனபோது, தாயும் உள்ளே வந்தாள். “மாலதி இஞ்ச வா உன்னைத்தான் தேடிக்கொண்டு வாறன்... கல்யாண வீட்டிற்கு பலகாரம் சுடவேணும், சித்திக்கும், கையோடை மாமி வீட்டிற்கும், பக்கத்திலை பெரியண்ணா வீட்டையும் சொல்லிப்போட்டு வா... புள்ளை...” என்று விட்டு பதிலுக்கு காத்திராது தன் வேலைகளைக் கவனிக்க உள்ளே சென்றுவிட்டாள். “ச்சாய்... கிழவி வந்து குழப்பிப்போட்டுது...” என மனதுக்குள் செல்லமாக கடிந்த மாலதி: சரியக்கா இதைப் பெட்டிக்குள்ளே வையுங்கோ, நான் வெளியிலே

போட்டுவாறன் என்று விட்டுச் சென்றுவிட்டாள்.

சிறிது நேரத்துக்குள் உறவுகள் எல்லாம் வந்து சூழ்ந்து கொண்டன. பலகார வேலைகள் தடல்புடலாக நடந்துகொண்டிருந்தது. அப்போது பெரிதாகச் சிரித்துக் கதைத்தபடி தன் நண்பிகள் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள் சாருகா. உடனே வெளியே சென்று “ஏய்... வாங்கடி...ஏனடி இவ்வளவு லேற்றா வாறீங்க” “நாங்க லேற்றா வந்தாலும் லேற்றஸ்சாத்தான் வருவோம்” என ஒருத்தி பாபா ஸ்டைலில் சொன்னதும் எல்லாரும் விழுந்து விழுந்து ஒரே சிரிப்புத்தான்...

“பாரடி மங்களம் இந்தக்கால பொடி பொட்டையளின்ரை கிண்டலையும், கேளிக்கையையும் பாரு. அந்தக்காலத்திலையென்றால்...” எனப் பலகாரம் சுட்டுக்கொண்டிருந்த கிழவிதொடங்கியது...” வாங்கடி அறையுக்குள்ளேயிருந்து கதைப்பம்... இது கிழடு கட்டைகளுக்குப் பிடிக்காது...”எல்லாரும் உள்ளே சென்றனர்.

“என்னடி சாரு இவ்வளவு சீக்கிரமாய் உன்ரை காதல் வெற்றியடைஞ்சிட்டுதடி... நான் ஏதோ எங்கட இனப்பிரச்சினை மாதிரி இழுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் என நினைச்சன்...” என்றதும் மீண்டும் சிரித்தாள்.

இவ்வாறாக சிறிது நேரம் ஒரே சிரிப்பும், கதையும்தான்... “சரியடி நாங்கள் நேரத்துக்குப் போகணுமடி. போனால்த்தான் கல்யாண வீட்டுக்கு வாறதற்கான ஆயுத்தங்கள் செய்யலாம்...” என்றாள் ஒருத்தி. மற்றவள் “என்னடி ஆயுத்தமா இப்பத்தானே பிளாஸ்டிக் பூ மாலை கிடக்குது. பூப்பிடுங்கிற வேலையும் இல்லை...”

“அப்படித்தான்டி சில இடங்களில்...” என மற்றொருத்தி தொடங்கவும், “இவள் தொடங்கினால் விடிஞ்சு போடும். சரி நாங்கள் போட்டு வாறோம்...” என்று விட்டு எல்லாரும்

விடைபெற்றனர். “வேளைக்கே வந்திடுங்கடி...” இது சாருகாவின் வேண்டுகல். இவ்வாறாக அன்றைய பொழுது மகிழ்ச்சியாக கழிந்தது..

...திருமணநாள் நன்றாக களை கட்டியது. ஊருக்கு விட்டுக்கொடாது இரத்தினத்தார் திருமணத்தை பெரிதாகவே நடத்தி முடித்தார். திருமணம் வெகு சிறப்பாகவே இனிதாகவே நடந்து முடிந்தது. தங்களுடனேயே மருமகளும் இருக்கவேண்டும் என அன்பாக பாபுவின் பெற்றோர் கேட்டுக் கொண்டதைத் தொடர்ந்து, சாருகாவும் அவர்கள் விருப்பப்படியே சென்றுவிட்டாள்.

சாருகா மாமா, மாமிக்கு ஒரு பெற்ற மகளாகவே செயலாற்றினாள். தங்களது காதலுக்கு மரியாதை கொடுத்து மருமகளாக்கிக்கொண்ட தன் மாமன், மாமியை எப்போதும் நன்றியுணர்வுடனேயே பார்ப்பாள்

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை திருமணம் செய்து முதல் நாள். கோவிலுக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்தது. “இந்தாங்கப்பா... இந்த விறகையும், பானையையும் வானுக்கு பின்னுக்கு வையுங்கோவன்..” வாகனத்தில் புகை பொங்குவதற்குரிய சாமான்கள் அனைத்தும் ஏற்றப்பட்டது. “சரி புள்ளை ஏறுங்கோவன்...” சற்றுத் தயங்கிய சாருகா ஏதோ வினாவநினைப்பது தெரிந்த மாமனார் “என்ன புள்ளை ஏதும்... பிரச்சினையோ...”

இல்லை மாமா வழியிலை வீட்டைபோய் தங்கச்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு போவம் அவளுக்கும் கோவிலுக்குப் போறது என்றால் கொள்ளையாசை...”

“சரி... சரி அப்படியே செய்வம். வாகனத்தை நேராக சம்பந்தி வீட்டுக்கு விடுங்கோ...” என்றதும் வாகனம் கிளம்பியது. சிறிது நேர ஓட்டத்தின் பின் சாருவின் வீட்டின் முன்னால் வாகனம் நின்றது “சாரு நீ போய் கூட்டிவா

நாங்களும் வந்தால் நிண்டிடுவம் நேரம் போயிடும்..." என்று பாபு கூறியதும், இறங்கிய சாருகா உள்ளே சென்றதும் சாருகாவைக் கண்டதும் எல்லோரது முகமும் ஆனந்தத்தில்தான் மலர்ந்தது. "ஏய் மாலதி வெளிக்கிடன் கோவிலுக்குப் போவம்..."

"நான் வரலையக்கா...நீ போட்டுவா..." சாருவின் முகம் மாறியது. பலதடவை கேட்டும் மாலதி மறுக்கவே கோபத்தில் எல்லோரையும் பேசிவிட்டு "ச்சாய் உங்களாலை எனக்கு எவ்வளவு அவமானம்.." என்று விட்டுத் திரும்பிச் சென்றதும், உள்ளே மாலதி தன் தாயின் மடியில் விழுந்து அழத்தொடங்கினாள். "பாரம்மா... அக்கா கோவிச்சக்கொண்டு போகுது..." மாலதியின் தலையைக் கையால் தடவியபடி "அழாதே புள்ளை என்ன.. குழந்தைமாதிரி..." தலையை நிமிர்த்தித் தாயைப் பார்த்துப் பரிதாபத்துடன் "அம்மா...நான் கோவிலுக்கு அக்காகூடப் போனால் நகை நட்பென்று கழுத்திலை இல்லையென்றால், அக்கா விசாரிச்சு விஷயத்தைக் கண்டு பிடிச்சிடும்... அவ கல்யாணத்துக் காகத்தான் எங்கடை நகைநட்டு, தோட்டம் எல்லாம் வித்துத்தான் பத்துலட்சம் குடுத்ததென்று தெரிஞ்சால் அக்கா மனமுடைஞ்சு போடும்" என்றதும் "உண்மைதான் புள்ளை அவர் மானம், கௌரவத்தை விடக்கூடாதென்ற ஒன்றுக்காக, இல்லாத போதும் சம்மதித்து காசைக் கொடுத்தனாலே தானம்மா... காசுக்கு மரியாதை கொடுத்து கல்யாணம் நடந்தது..." என்றபோது எதிரே தொங்கிக் கொண்டிருந்த தாஜ்மஹால் படம் அவள் கண்களை உறுத்தியது...

-நமது ஈழநாடு - 18.04.2005.

11

வழிவிட்ட வழற்றங்கள்

ஹயஸ் வான் ஒன்று வீட்டிற்கு முன்னால் வந்து நின்றதும் தான் தாமதம் எல்லோரும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். “அம்மா மாமாவாக்கள் வெளிநாட்டாலை வந்திட்டினம்.....” என்ற கத்தலைத் தொடர்ந்து சொந்தங்களெல்லாம்

ஓடிவந்து ஹயஸ்வானைச் சூழ்ந்து கொண்டது. உள்ளேயிருந்த ராகவனிற்கும் சுமதிக்கும் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.... எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தவிர வேறொன்றும் அவர்களது முகத்தில்

பொன்.சுகந்தன்

தென்படவில்லை. எத்தனை நாட்கள் இடை வெளி..... சொந்த பந்தங்களை பிரிந்திருப்பதன் இனம் புரியாத துன்பமும் அன்றுதான் தெரிந்தது. அவர்களையும் மீறி எழுந்த கண்ணீர்ப் பெருக்கு, அது அவர்கள் கொண்ட அன்பிற்கு அத்திவாரம் அமைத்தது.

ராகவன் ஹயஸ் வானால் இறங்கி எல்லா இடங்களையும் நோட்டம் விட்டான். எல்லாம் நன்றாகத்தான் மாறிப் போயிருந்தது. அடுத்த வளவினுள் சிறியளவில் சூலத்துடனும் சிறிய கொட்டிலுடனும் இருந்த வைரவர் ஆலயம்கூட இன்று பிரமிப்பூட்டும் வகையில் பெரிய கட்டடங்கள் கொண்ட ஆலயமாகவும் வர்ண வேலைப்பாடுகள் பொருந்திய அழகுடனும் அமைந்திருந்தது ராகவனின் இதயத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது. சற்றுக் கண்களை உல்லாசமாக உலாவ விட்ட போதுதான் அருகே இருந்த கிடுகு வேலிகளும் கொட்டில் போட்ட வீடுகளும் மாடமாளிகைகளாக அவன் கண் முன் விரிந்து கிடந்தன. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கின்ற போது அவன் மனதில் அவனை அறியாத ஒரு இனம் புரியாத இன்ப மகிழ்ச்சி “என்ன... மாமா... மயங்கிப் போய் நிற்கிறியள்...” என தங்கையின் மகள் சுபா கேட்டபோதுதான்... திரும்பிய ராகவன் “அட சுபாக்குட்டி.... என்ன மைடியர் பூதம் போல குண்டாய் வந்திட்டாய்....” என்றதும் பெரிய சிரிப்புச்சத்தங்கள் சூழ்ந்தன. “என்ன மாமா.... நீங்கள் சன் டி.வி பார்க்கிறீர்களேளோ”

“ச்சாய்... எங்களிற்கெங்கை நேரமிருக்கு.... இயந்திர வாழ்க்கைதானே! அப்பப்போ சந்தாப்பம் வரும் போது பார்ப்பேன்” என்றதும். “இஞ்சை எல்லாத்துக்கும் சன்.ஈ.வி பைத்தியம்தான் காலையிலை சாலமன்

பாப்பையாவிலை தொடங்கினால் கடைசி கணவனுக்காக... நாடகம் வரைக்கும் ரீ.வி யோடைதான்..." என்றதைக் கேட்டதும் ராகவனின் உள்ளங்கள் அன்றைய காலங்களை அசை போடத் தவறவில்லை. அது கரண்டில்லாக் காலம். அருமை பெருமையாய் எங்கேயாவது ஜெனரேட்டர் பிடித்து ஒன்று, இரண்டு படங்கள் ஓடும். அதை தூரம் என்றாலும் பொருட்படுத்தாது படம் பார்க்கின்ற ஆசையிலை ஓடி ஓடி படம் பார்த்த காலம். "என்ன மாமா... யோசித்துக் கொண்டு இதிலையே நிற்கிறியள்" என்றதும் தான் நினைவு திரும்பிய ராகவன் மேலும் சிந்தனைகளிற்கு இடம் கொடுக்காது உள்ளே நுழைந்தான். வீட்டிற்கு மாபிள் எல்லாம் பதித்து வீடே தாஜ்மஹால் போலக் காட்சியளித்தது. ஒருதரம் வேலிக் கரையேரங்களை பார்த்து ஏமாந்து போனான் ராகவன். அப்போதென்றால் வீட்டிற்கு யாரும் வந்தாலே கிடுகு வேலிகளெல்லாம் இசைக்கத் தொடங்கும். ஆனால் இன்று அவன் அந்த இசையை காணவுமில்லை கிடுகு வேலியுமில்லை. மனதுக்குள் ஒரு லேசான சிரிப்புடன் உள்ளே சென்றான்.

உள்ளே சென்றவனின் கண்கள் மாலை போட்ட தன் தம்பியின் படத்தைக் கண்டதும் கலக்கம் கொண்டது. "அண்ணா... ஹீரோ கொண்டா எடுக்கோணும்..." என்று தம்பி ஆசையாய் ரெலிபோனிலை கேட்டுவிட்டான் என்ற உடனே ஹீரோ கொண்டா எடுக்க ஒன்றரை இலட்சம் அனுப்பியது.... அதுவே தம்பிக்கு யமனாக வருமென்று...." மனதில் நினைத்து வருந்திய போதுதான். வாசலில் தமையனின் மோட்டார் சைக்கிள் வந்து நின்றது. தமையனுடன் சேர்ந்து மனைவி பிள்ளைகளும்

வந்திருந்தனர். “தம்பி... வெளிநாட்டாலை வந்திட்டான் என்று தங்கைச்சி இப்பதான் போன் பண்ணிச் சொன்னாள்... அதுதான்...” என்றபடி உள்ளே வந்த தமையன் முன்னைய தோரணையில் “தம்பி... எப்பிடி” “பிரச்சினையில்லையண்ணை.. இஞ்சை கிளைமற்றுத்தான் கொஞ்சம் வித்தியாசம் அதான் பிள்ளைகளிற்கு ஒத்து வருகுதோ தெரியவில்லையென்று நினைச்சு பிள்ளைகளை மாமியாட்களோடை விட்டுட்டு வந்திட்டம்..” என்று கதைத்துத் கொண்டிருக்க சொந்த பந்தங்களென்று வந்து சூழத் தொடங்கி விட்டனர். ஆசை தீரக் கதைத்து விட்டு அவர் அவர்களிற்கு அன்புடன் வாங்கி வந்த வற்றை மகிழ்ச்சியுடன் கொடுத்து அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தான். இவ்வாறாக அன்றைய பொழுது இனிதாகக் கழிந்தது.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. அன்று தான்... ராகவனின் தங்கையின் மகளிற்கு பூப்புனித நீராட்டு விழா... வெகு விமரிசையாக ஏற்பாடாகிக் கொண்டிருந்தது. விடிவதற்கு முன்னரே சமையல் வேலைகளெல்லாம் ஆரம்பமாகி விட்டது. ராகவனும் வேளைக்கே எழுந்து விட்டான். நேரத்திற்கே தனது வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தவனிற்கு சிறியதொரு அதிர்ச்சி “என்ன எல்லாரும் வேலை செய்யாமல் இதிலையிருக்கிறியல்...” என்ற போதுதான். எல்லோரும் சிரித்து விட்டனர். “எங்களிற்கு என்ன வேலை... ஆம்பிளைகளிற்கு கொட்டகை போடுற வேலையும் இல்லை... எங்களிற்கு சமைக்கிற வேலையுமில்லை... எல்லாம் காசிருந்தால் போதும்...” என்று தங்கை சொன்னதும் சிரிப்பொலிகள்... ”டேதம்பி

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

உந்தப் பாட்டை நிற்பாட்டா... திருப்பாச்சி படப்பாட்டுக்களை கொஞ்சம் போடன்... கேட்போம்...” இது பக்கத்து வீட்டு வசந்தி அக்காவின் கட்டளை. அதனைத் தொடர்ந்து திருப்பாச்சிப் படப்பாடல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கின. “மாமாவிற்கு இந்தப் பாட்டுகளொன்றும் பிடிக்காது... அவருக்கடி பாலும் பழமும் கைகளில் ஏந்தி என்ற பழைய பாட்டுத்தானாமடி புடிக்கும்...” என்று விட்டு மீண்டும் சிரிப்பொலிகள். ராகவனும் சற்று லேசான சிரிப்புடன் அப்பால் சென்றான். சொக்கட்டான் பந்தலின் சொக்கவைக்கும் அழகைப் பார்த்து ஏதோ மனதுக்குள் சிரித்த இராகவன். ஏதோ விபரீத சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினான்....

“டே வேலைகளைச் சொன்னால் பிறகென்ன செய்ய வேண்டியது தானே! அதென்ன முறைச்சுக்கிறைச்சுப் பார்க்கிறது பல்லுடைச்சுப் போடுவன் ராஸ்கல்!....” எனத் தமையன் ஆவேசமாகக் கத்திக் கொண்டிருந்தார். இராகவன் பார்த்தபோது அங்கே மூன்று சமையல்காரர் நின்று வேலை செய்துகொண்டிருந்தனர். அதில் ஒன்று வயசான பெண் அவனது மனைவியாக இருக்க வேண்டும் மற்றையது ஒரு இளம் வயதை உடையவன் அது அவனது மகனாக இருக்க வேண்டும் என மனதுக்குள் ஊகித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான் மேலும் பேச்சுக்கள் வலுக்கத் தொடங்கின.....

“சொன்னால் அந்த ரைம்முக்குள்ளை முடிக்க வேண்டியது தான் வேலை... பிறகு என்றை குணந் தெரியும்தானே” பேச்சு சத்தங்களைக் கேட்டு பாட்டுக் கேட்டு, கதைத்துக் கொண்டிருந்த பெண்களும் கூடி விட்டனர்.... “விடாதை... மூத்தண்ணா... இப்படி நாலு

தகடு கொடுத்தால்தான் வேலை வேளைக்கு முடியும்... நேரம் செல்ல வாறது நாங்கள் என்ன செய்யிறது... நேரத்திற்கு முடிக்க முடியாவிட்டால் இன்னும் மூன்று நாலு பேரை கூட்டி வந்திருக்கலாம் தானே... என பெண்களும். நின்றதும் கீழ்க் குரலினால் “இரண்டு பேருக்கு காய்ச்சலம்மா... அதான் வரவில்லை... நாங்கள் எப்படியும் மதியத்துக்குள்.....ளை” என்றதும் “என்ன.... விசர்க்கதை கதைக்கிறாய் இப்ப என்ன நேரம்” எனச் சாரத்தை மடித்துக் கட்டிய தமையன் சமையற்காரரை நெருங்கிய போது. “ஸ்ரொப்பிற்..!” ராகவனின் உணர்ச்சி வசப்பட்ட கத்தல். “நானும் எல்லாம் மாறி விட்டது என்று சந்தோஷப்பட்டேன்... ஆனால் நீங்கள் இன்னும் மாறவில்லை... இக்கட்டான நிலை எல்லார்க்கும் வருவதுதான். காய்ச்சலால் வேலைக்கு மற்றையவர் வரமுடியவில்லை... ஏன் இதிலை இருக்கிற உங்களாலை சமைக்கமுடியாதோ...! முடியும் அப்ப... ஆனால் இப்ப முடியாது. சமைக்க காஸ்குக்கர், அரைக்க மிற்சி, படுக்க ஈச்செயார், பார்த்து ரசிக்க சன்டி.வி வருத்தங்கள் மூட்டுவாதம், மூட்டுவலி முடங்கிப் போயிட்டீங்கள்... மற்றையவர்களையும் மதித்து நடக்கிற தன்மை எப்போது வருகுதோ அப்போதுதான் சமூகம் உயரும், எங்கள் நாடு உயரும்.”

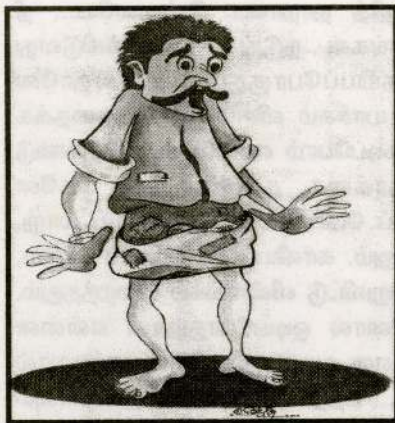
இதைக் கேட்டதும் சற்று லேசான கோப மேற்பட்ட தமையன் “வெளிநாட்டிலை இருந்தீட்டு வந்த உனக்கு தம்பி... இதொன்றும் விளங்காது...” என்றதும் கோபம் மேலிட்ட ராகவன் “எங்களிற்கு சொகுசான வேலை இல்லா விட்டாலும் கௌரவமாக வைத்துள்ளது அந்தச் சமூகம். உங்களை உழைத்து மேம்படுத்திய நானும் அங்கு ஒரு சமையற்காரன்தான்....?”

ஈழநாதம் - வெள்ளிநாதம் - 06.05.2005.

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

12

உந்ததே வில்லங்கம்

கூந்தை வில்லங்கம் வந்து முன்னே நின்றார். “மகனே ஜம்புலிங்கம் உனக்குத் தீமையே வராது. நன்மையே வரவேண்டும் என்றால்... என்னைப் போல உண்மையைப் பேச மகனே...” சற்று விளங்கிக் கொள்ளச் சிரமப்பட்ட ஜம்புலிங்கம் ‘என்னென்று தந்தையாரே உண்மை பேசுவது’

இதைக் கேட்டதும் ‘ஹி...ஹி...ஹி’ எனச் சிரித்த வில்லங்கம் ‘இதற்கு முதலிலை நாவை அடக்கப் பழகுதல் வேண்டும். நாவினை அடக்கா விட்டால், நாவாலே எமக்குப் பல கெடுதிகள் வரும். விளங்காத ஜம்புலிங்கம் ‘எப்படித்

பொன்.சுகந்தன்

தந்தையே நாவால் கெடுதி வரும்' என்றதும், என்னுடைய அறிவில் சிறந்த உத்தம புத்திரனே... கேளும்! நான் சொல்வதனை. 'ஒரு சமயம் முப்பத்திரண்டு பல்லும் சேர்ந்து நாக்கைப் பலமாகக் கடிக்கவே வலி தாங்க முடியாத நாக்கு 'ஏனப்பா என்னைக் கடிச்சக் குதறுறீங்கள்... நான் என்ன பாவம் பண்ணினேன் உங்களிற்கு'.. எனக் கேட்டதும் இன்னுமொரு தடவை முப்பத்தியிரண்டு பல்லும் சேர்ந்து கடித்துவிட்டு, கடித்த காரணத்தைக் கூறத் தொடங்கின. 'நீ நாக்கு. நீ உள்ளேயிருந்து செய்யிற அட்டகாசம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. நாங்களும் பொறுத்துத்தான் பார்த்தோம்... பொறுக்க முடியாமல்தான் இந்த முடிவிற்கு வந்தோம்... நீ வாறவன் போறவனிடையெல்லாம்... விசர்க்கதை கதைக்க அவன் பல்லைப் பொத்தித்தானே தாறான்... கண்டியோ...! யாரவது நாக்கைப் பொத்தித் தாறானா இல்லையே... நீ கதைக்க வெளிக்கிட நாங்கள் நடுங்க வெளிக்கிடுவது உனக்கெங்கையப்பா தெரியப்போகுது. பட்டால்தானே தெரியும்... இனி யாரோடையாச்சும் விசர்க் கதை கதைக்க வெளிக்கிட்டால், நாங்கள் கடிப்போம் என்றன முப்பத்திரண்டு பல்லும்... இப்படியான நாக்கை கட்டுப்படுத்தி மகனே ஐம்புலிங்கம் உண்மையைப் பேசி, உயர்ந்தவானாய் மாறு. சரித்திரம் உன்னைப் போற்றும். காவியம் உன்னைப் பாடும், சென்றுவாறேன் மகனே! என்றுவிட்டு வில்லங்கம் மறைந்ததும், "அப்பா...அப்பா எனப் பின்னால் ஓடியபோதுதான் என்னை விட்டுப் போகாதைங்கோ..." என ஓடிய ஐம்புலிங்கம் கட்டிலால் உருண்டு கீழே விழுந்தான்... பதறிப் போன பாட்டியம்மாவும் வேகமாக ஓடி வந்தே ஐம்புலிங்கம் என்ன... நடந்தது..? பாட்டியம்மா... நான் கனவு கண்டுட்டன். எங்கப்பா வில்லங்கம் வந்தவர்... தன்னைப் போல உண்மை பேசி உயரச் சொல்லிப் போட்டு மறைஞ்சிட்டார் எங்கப்பா வில்லங்கம்... என

வெளிச்சம் தேடும் வீளக்குகள்

o

சோகத்துடன் இருந்த ஐம்புலிங்கத்திடம்... “சரி.. சரி எழும்பு கூட்டுறவுச்சங்க காவலாளி பதவிக்கெல்லோ விண்ணப்பம் கொடுத்தனி... இண்டைக்குத்தான் நேர்முகப் பரீட்சை. நேரகாலத்தோடை வெளிக்கிட்டுப்போ ஐம்புலிங்கம்...” “சரி பாட்டியம்மா” என்று விட்டு வேளைக்கே வெளிக்கிட்டு நேரத்திற்கே கிளம்பிவிட்டான் ஐம்புலிங்கம். “என்னது கோப்பிறட்டி கதவு பூட்டியிருக்கு... ஏறிப்பாய வேண்டியது தான்.. என நினைத்து, ஏறிப்பாய்ந்த போதுதான் முன்னே சிங்கப் பல்லோடை அல்சேசன் நாய் ஒன்று நின்றது. கண்டதும் ஐம்புலிங்கத்திற்கு வேட்டி நனைந்தது. நாய் உறுமத் தொடங்கியதும் விளையாட்டுப் போட்டிக்கு விசிலூதியதுபோல பின்னங்கால் பிடரியில் முட்டத் தலை தெறிக்க ஒடிய ஐம்புலிங்கத்தைப் பாய்ந்து வந்த நாய் உருட்டி விளையாடவே ஐம்புலிங்கத்தின் நல்ல காலத்திற்கு காவலாளி வந்து நாயைப் பிடித்துவிட்டான்... “யாரடா நீ முன் கதவாலை வாறதற்கு பின் கதவாலை ஏறி விழுந்து வாறாய் மரியாதையாகச் சொல்லு” என்றதும் பதறிப்போன ஐம்புலிங்கம், “என்றை அப்பன் வில்லங்கம் மீது சத்தியமாய் சொல்லுறன் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்த இடத்தில் இந்த ஆட்டுக்கிடாய் மாதிரி இருக்கின்ற அல்சேசன் நாய் நேர்முகப் பரீட்சை வைச்சிட்டுது. இந்த கிழிந்து போன வேட்டியோட என்னண்டு போவன்...” என்று நினைத்த ஐம்புலிங்கம் ஏதோ நினைவு வந்தவனாய்... கிழிந்த வேட்டியை மடித்து, மகாத்மா காந்தியடிகள் மாதிரி கட்டினான்... உடனே நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்று அங்கே போடப்பட்ட கதிரையில் இருந்த போதுதான்... அங்கே நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்தவர்களெல்லாம் ஐம்புலிங்கத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்க ‘இண்டைக்குத்தான் எங்கடை சனங்களெல்லாம் சிரிப்பும் செந்தளிப்புமாய் இருக்குதுகள்’ என்று விட்டுச் சிரித்த ஒவ்வொருதரைப் பார்த்தும் பதிலுக்குத்

தானும் பெரிதாகச் சிரித்தான்... சிறிது நேரம் ஒரே சிரிப்பொலியாய் இருந்தது. “சத்தத்தை நிப்பாட்டுங்கோ..!” உள்ளே இருந்து வந்த உத்தியோகத்தர் ஒருவர் கடுமையான தொனியில் கூறிவிட்டு, “சிரிக்க வந்தீங்களா...” என்று பேசிவிட்டு, உள்ளே சென்றதும்... சிறிது நேரத்தில் “ஐம்புலிங்கம்...ஐம்புலிங்கம்...” என்று அழைக்கப்பட்டதும் பாதித் தூக்கத்திலிருந்த ஐம்புலிங்கம் பாய்ந்தடித்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடிய போது, கால் தடக்கி இன்றர்வியூ போட்டிலை இருந்த முகாமையாளர் மீது மோதுப்பட்டு விழுந்தான்... ‘ச்சாய்... கண்ணாடி விழுந்து போச்சப்பா’ எனத் தேடிய ஐம்புலிங்கம் தானே எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு நின்றார்... ஐம்புலிங்கத்தின் கோலத்தைப் பார்த்த, அருகிலிருந்த உத்தியோகத்தர் “என்னது மகாத்மா காந்திபோல வந்திருக்கின்றாய்...” இதைக் கேட்டதும் தான் தாமதம், எட்டிப் பாய்ந்த ஐம்புலிங்கம் “ச்ச...ச்ச” என அவர் மீது முத்தமழை பொழிந்தான். “என்றை அப்பு வில்லங்கத்திற்கு நான் மகாத்மா காந்தி போல வரவேண்டுமென்று கன நாள் ஆசை. அதை நீங்களே சொல்லிப்போட்டிங்களையா” “ஸ்ரொப்பிற!” முகாமையாளரின் காட்டுக்கத்தல் “இந்தாளை முதலிலை வெளியிலை அனுப்பு...” போற இடமெல்லாம் வில்லங்கம் வருவதை நினைத்து வருந்தினான் ஐம்புலிங்கம்.

ஐம்புலிங்கம் ஒரு மூலையிலேபோய் அமர்ந்து கொண்டான். அருகே சென்ற பாட்டியம்மா “ஏனப்பா ஐம்புலிங்கம் கவலையாயிருக்கிறாய்...” “என்ன பாட்டியம்மா செய்யிறது. நான் போற இடமெல்லாம் ஒரே வில்லங்கமாயிருக்கு... என்றை அப்புவின்றை சொற்படி மகாத்மா காந்தி போல வாழ நினைச்சது தப்பா... பாட்டி...?” கண்கலங்கிய பாட்டியம்மா “உண்மைக்கும், அகிம்சைக்கும், நல்லவர்க்கும் மதிப்புக் கொடுத்தது அந்தக்காலம், இந்தக்

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

காலத்தில் அதனை எதிர்பார்க்க முடியாது. அப்படி இருந்திருந்தால் காந்தி தேசமே அகிம்சையை புதைத்திருக்குமா? ம்...!” பெருமூச்சு ஒன்றை விடுத்து யோசித்தபடி இருந்தவேளையில்தான்... புறோக்கர் வருவது தெரிந்தது. நேரே வந்து பாட்டியம்மாவின் முன்னே அமர்ந்து கொண்ட புறோக்கர் பாட்டியம்மாவைப் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்பினை உதிர்ந்துவிட்டு ‘என்ன.. ஏதோ கலக்கம் கொண்ட முகத்தோடை இருக்கிறியள்..” “எனக்கென்ன ஏக்கம். எல்லாம் என்றை பேரன் ஐம்புலிங்கத்தைப் பற்றித்தான்....” என்றதும் புறோக்கரின் முகம் மலர்ந்தது.... “இனி அந்தக்கவலையை விடுங்கோ.... நல்ல இடத்திலை பொம்பிளை ஒன்று கிடைச்சிருக்கு... பொம்பிளை உத்தியோகம், வீடு, வாசல், காணி, நகை நட்டெல்லாம் ஏராளம்...” என்றதும் ஆடலறி ஷெல் வெடிச்சது போன்ற அதிர்ச்சியில் பாட்டியம்மா ஏங்கிப்போய் நிற்க, புறோக்கரின் காட்டுக் கத்தலைத் தொடர்ந்து நினைவு மீண்டும் திரும்பவே... “என்னசொன்னாய்... புறோக்கர் பொம்பிளை உத்தியோகமா... கடவுள் கண்திறந்திட்டார். என்றைபேரனைக் கண்கலங்காமல் வைச்சுக் காப்பாற்றுவாள்....” இதைக்கேட்டதும் ஐம்புலிங்கத்துக்கு வயிற்றைக் கலக்கிக்கொள்ளவே கொல்லைப்பக்கம் ஓடிவிட்டான்.

புறோக்கரும் தலையைச் சொறிந்தபடி விஷயத்துக்கு வந்தார். “ஆனால்.. ஒரு பொய் சொல்லவேணும்” பாட்டியம்மாவின் தலையில் தேங்காய் விழுந்தது போன்ற உணர்வு. “பொய்யா...?” எனப் பாட்டியம்மா போட்ட சத்தத்தில் ஐம்புலிங்கம் தலைதெறிக்க ஓடிவந்தான்... முச்சு வாங்கியது. “எ...ன்ன.... பாட்டிய....ம்மா...ஏன்...கத்தினாய்....” துப்பலை மென்று விழுங்கிய பாட்டியம்மா கண்ணாடியின் மேலால் பார்த்தபடி “ஐம்புலிங்கம்....நீ ஒரு பொய்....” என்றதும்

ஐம்புலிங்கத்திற்கு தலை சுற்றியது. “தம்பி...நீ கிளார்க்வேலை பார்க்கிறதாக ஒரேயொரு பொய்தான்...” என இஞ்சி தின்ற குரங்காய் புறோக்கரும் நின்றார். “முடியாது... நான் செத்தாலும் பொய் சொல்லமாட்டேன்”. உடனே பாட்டியம்மா எழுந்து ஓடிச்சென்று மண்ணெண்ணைப் போத்தலை தூக்கிக் கொண்டாள். “நீ ஒரு பொய் செல்லாவிட்டால் நான் இதைக் குடிப்பன்”. என்றதைக் கேட்டதும் “என்ன பாட்டியம்மா கூலறிங்ஸ் குடிக்கிற மாதிரி சொல்லுறாய். குடிச்சால் செத்துப்போய்விடுவாய் பாட்டியம்மா... பிறகு எனக்கு.. யாரிருக்கிறார்கள்” “அதுக்காகத்தாண்டா சொல்லுறன்... நான் இதைக் குடிச்சனோ குடிக்கலையோ இன்னும் ஐஞ்சு வருஷம் இருப்பன். அதற்குப் பிறகு உனக்கு யாரடா துணை”. என்று சொல்லிவிட்டு குடிக்கப் போனபோது மண்ணெண்ணைப் போத்தலைத் தட்டிவிட்ட ஐம்புலிங்கம் “சரி நான் ஒரு பொய் சொல்லுறன் என்றதும் தலையில் ஐஸ்கட்டி வைத்தது போன்ற உணர்வு. புறோக்கரும் சீக்கிரமாய் விசயம் முடிந்ததையிட்டு அகமகிழ்ந்தார்... “பிறகென்ன நாளைக்கே பொம்பிளை பார்க்கப் போவம்...” என்று விட்டு புறோக்கரும் துள்ளிக் கொண்டு சென்றார்.

அடுத்த நாள் பொம்பிளை பார்ப்பதற்குப் பத்து மணிக்கே சென்று விட்டனர்.. பொம்பிளை வீட்டுக்காரர் மூன்று பேரையும் இருத்தி கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் பொம்பிளை “ரீ” யோடு வந்து ஐம்புலிங்கத்திற்கு முன்னால் நீட்டியதும் பொம்பிளையின் கண்கள் ஐம்புலிங்கத்தின் கண்களைக் கௌவிக் கொள்ளவே, ஐம்புலிங்கம் ‘ரீ’யை நழுவவிட்டதும் “ஐயோ” என்ற புறோக்கரின் அவலச் சத்தத்தில் வீடே அதிர்ந்தது. புறோக்கர் பாய்ந்தடித்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடினார். துள்ளினார், பதறினார். ஐம்புலிங்கம் ஒருவாறு புறோக்கரை அமத்திப்

பிடித்துக் கொண்டான். “என்ன புள்ளை சூட்டைக் குறைச்சிப் போட்டிட்டு அவதானமாய்க் கொண்டுவந்து கொடு...” என்றதைப் புறோக்கர் கேட்டதும் “ரீ” வேண்டாமென்று பொம்பிளையிட்டை சொல்லுங்கோ...! என ஓலமிட்டார் புறோக்கர். புறோக்கரின் அவல ஓலம் உடற்பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்த பொம்பிளையின் தந்தையின் காதில் கேட்டதும் உள்ளே வந்துவிட்டார். “என்ன இங்கே சத்தம்...” “வாங்க நம்ம சூடாமணியைப் பொம்பிளை பார்க்க வந்திருக்கினம். சூடாமணி கொண்டுவந்த சூடான ரீ புறோக்கருக்கு மேலே தவறுதலாக ஊத்துப்பட்டுவிட்டது. அதுதான் கத்தினவர்...” என்றதும் மீசையினை முறுக்கியபடி பூதம் போன்ற தோற்றமுடைய பொம்பிளையின் தந்தை வந்து முன்னே அமர்ந்து கொண்டார். அந்தப் பூதத்தைக் கண்டதும் ஜம்புலிங்கத்திற்கு வயிற்றைக் கலக்கத் தொடங்கியது. “மாப்பிள்ளை என்ன வேலையாம்...” இது அந்தப் பூதத்தின் கேள்வி. ஜம்புலிங்கத்திற்கு குளிர்நடன் மலேரியா வந்தது போன்ற உணர்வு. தெம்பை ஒருவாறு வரவழைத்துக் கொண்டு “நான் கிளார்க் வேலை...” என்று சொல்ல தந்தை வில்லங்கம் மனதிலே தோன்றி “மகனே! ஜம்புலிங்கம் இவ்வளவு காலமும் நீ கட்டிக்காத்த பெருமையைச் சிதைத்து விட்டு பொய் சொல்லப் போறியா... என வில்லங்கம் தோன்றி மறைந்ததும், ஜம்புலிங்கம் புரோக்கரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். புரோக்கரின் முழி வெளியில் வந்திருந்தது.

கிளார்க் வேலை செய்யிறன் என்று புரோக்கர் பொய் சொல்லச் சொன்னார்...” என்றதும் புரோக்கருக்கு வாயுத் தொல்லை அதிகமானது. கேட்டதும் புரோக்கரைப் பாய்ந்து பிடித்தது அந்தப் பூதம். “டேய்! என்னையா ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்...” ஜம்புலிங்கம் பாட்டியம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கினான். படலையைத் திறந்து

கொண்டு ஓடியபோது பாட்டியம்மாவை இரண்டு சிறிய கற்கள் வந்து தாக்கின. கோபம் கொண்ட ஜம்புலிங்கம் பாட்டியம்மாவைத் தாக்கிய அந்தச் சிறிய கற்களை எறிவதற்கு எடுத்த போதுதான் “ஜம்புலிங்கம் உது கல்லில்லையடா. புறோக்கற்றை பல்லு...” என்றதும் முழித்துப் பார்த்த ஜம்புலிங்கம் ஓடத் தொடங்கினான்.

போகின்ற இடமெல்லாம் வில்லங்கம் வருவதை நினைத்து ஜம்புலிங்கம் மனத்தால் வருந்தி ஒரு மூலையில் போய் அமர்ந்து கொண்ட போதுதான்... தூரத்தே புறோக்கர் தள்ளாடிக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது. கண்டதும் கலக்கம் கொண்ட ஜம்புலிங்கம் “பாட்டியம்மா... இங்கே வா.. புறோக்கர் வாறார்...” என்றதும் பதறிக் கெண்டு ஓடிவந்த பாட்டியம்மா... புறோக்கரைக் கண்டதும் திகைத்துப் போய் சிலையாக நின்றாள். புறோக்கருக்கு இருந்த இரண்டு பற்களும் உடைந்த நிலையில் கிழிந்த உடையுடன் பரிதாபகரமாகக் காட்சியளித்தார் புறோக்கர். “கிழவி... பார் உன்ரை பேரன் ஜம்புலிங்கம் பேசின உண்மையாலை என்றை பல்லுப் போச்சு... உன்ரை பேரனுக்கு எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும் கல்யாணம் பண்ணமாட்டாய். மூளகெட்ட மூஞ்சூறு... இதாலை முப்பத்திரண்டு பல்லும் இல்லாமல் இருக்கிறேன். இந்தக் காலப் பொடி பெட்டையெல்லாம்... இசகு பிசகாய் பொய் சொல்லிக் கல்யாணம் பண்ணுதுகள். இது கோவேறு கழுதை என்னைப் பொய் சொல்லச் சொன்னதாய் மாட்டிவிட்டு இப்ப பல்லும் போச்சு... இப்ப சந்தோஷம் தானே” எனக் கோபத்தில் கொட்டித் தீர்த்து விட்டு புறோக்கரும் நாரியைப் பிடித்தபடி தாண்டித் தாண்டிச் செல்லச் தொடங்கினார்.

இதைக் கேட்ட பாட்டியம்மாவிற்கு ஏற்பட்ட கவலை சொல்லில் அடங்காததொன்று. “கடவுளே... என்றை பேரனுக்கு எப்பதான் கண்ணைத் திறக்கப் போகிறாய்...” என்ற போதுதான்

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

“கிரீச்..” என்ற சத்தத்துடன் வாகனம் ஒன்றுவந்து நின்றது. “பாட்டி” என்றபடி ஓடிவந்தாள் குண்டுமணி. பாட்டியம்மாவும் கண்ணாடியைச் சரி செய்துகொண்டு பார்த்துவிட்டு “அட நம்ம பேத்தி குண்டுமணி... எத்தனை வருஷமாச்சடி உன்னைக் கண்டு” என்று விட்டு பாட்டியம்மா ஆசைதீர முத்தமழை பொழிந்து கொண்டிருந்த போதுதான்...

பின்னங்கால் பிடரியில் முட்ட ஓடிவந்த ஜம்புலிங்கம் “பாட்டியம்மா யாரிந்த பொடியன்” என்றதும் சற்றுத் திகைப்புற்ற பாட்டியம்மா “அது பொடியன் இல்லையடா உன்ரை முறைப்பொண்ணு குண்டுமணி...” “குண்டுமணியா!” என்ற ஜம்புலிங்கத்திற்கு நாணம் வந்து ஒட்டிக் கொண்டது. பெருவிரலால் நிலத்தில் கோலம் போட்டபடி ஜம்புலிங்கம், “என்ன... குண்டுமணி... இந்தக் கோலம்” என்றதும் பெரிதாகச் சிரித்த குண்டுமணி “மொக்கு மச்சான்...” என்று தலையிலே ஒரு குட்டுப் போட்டுவிட்டு “இதுதான் இப்ப ஸ்ரைல்...” “ஆ... அப்படியா?” என விளங்காத ஜம்புலிங்கம். “எனக்கெங்கை உதெல்லாம் விளங்கப் போகுது...” எனப் பெருமூச்சு விட்ட ஜம்புலிங்கத்தின் நிலைப்பாட்டை உணர்ந்த குண்டுமணி, ஏய்... ஜம்பு மச்சான்! பார் உன்னையும் கொஞ்சக்காலத்திலை மாத்திக் காட்டுறன்... வெறி சிம்பிள்...” என்றதும் பதறிப் போன ஜம்புலிங்கம், என்ன குண்டுமணி உனக்கு வெறியா...! இதையேன் முதலிலை சொல்லவில்லை... இப்படி ஆம்பிளை போல வந்து நிற்கவே எனக்கு தெரியும்...” “ஐயோ... மண்டு மண்டு. மொக்கு மச்சான் “வெறி சிம்பிள்... இங்கிலீசு சொல்லடா” என்றதும்தான், விழித்துக்கொண்ட ஜம்புலிங்கம் “குண்டுமணி! நீ பேசிறது போலத்தான்.. இஞ்சை பெரியவர்கள் கதைக்கிறவை... அரைவாசி இங்கிலீசு அரைவாசி தமிழ். நான் என்ன பாசை என்று கேட்டால் அதுதாண்டா ஆங்கிலீசு

பொன்.சுகந்தன்

என்று சொல்லி என்றை வாயை அடைச்சுப் போடுவினம்...”
என்று முகம் கோணிய போதுதான்,

“ஐம்பு மச்சான் நீ கவலைப்படாதை. நான் திரும்பி வெளிநாடு போவதற்குள் உனக்கு முழு இங்கிலீசும் சொல்லித்தாறன்...” என்றதும் குறுக்கிட்ட ஐம்புலிங்கம் “வேண்டாம் குண்டுமணி அரைவாசி இங்கிலீசு தெரிந்தால் போதும். அரைவாசிக்கு தமிழ் இருக்குத் தானே. அப்படிப் பேசினால்தான் மதிப்புக் குண்டுமணி” என்றதைக் கேட்டதும் விழுந்து விழுந்து சிரித்த குண்டுமணி, “சரி சரி, வந்த களைப்பு கொஞ்ச நேரம் ஓய்வெடுத்திட்டு பின்னேரம் வீட்டிற்குப் போவம்...” என்று கூறி விட்டு உள்ளே சென்றதும்... ஐம்புலிங்கம் வெளியிலிருந்து யோசித்தபடி இருந்த போதுதான் நேரமும் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. இருந்த இடத்திலேயே தூங்கிவிட்டான் ஐம்புலிங்கம். கனவில் தந்தை வில்லங்கம் தோன்றி, “மகனே குண்டுமணி உன்னை மாற்றப் போகிறாள். அவளை நீ மாற்று. ஆங்கில மோகத்தை நாடாதே! அவளை முதல் தமிழ்ப் பெண்ணாக மாற்று.”

“செய்யிறேன் தந்தையே” எனப் பொங்கி எழுந்த ஐம்புலிங்கம் காவோலைபோல சுருண்டிருந்த அவள் கூந்தலைப் பிய்த்து சரி செய்த போதுதான் “ஐயோ” என்ற அவல ஓலத்தால் திகைப்படைந்த ஐம்புலிங்கத்தின் முன்னால் பாட்டியம்மா தலைவிரிகோலமாக நிற்பது தெரிந்தது. “ஏண்டா என்றை தலையைப் பிய்துப் போட்டாய்...” எனப் பாட்டியம்மா தலையிலடித்து அழுதபோதுதான் அது பகல்களவால் வந்த வில்லங்கம் என்று தெரிந்தது ஐம்புலிங்கத்திற்கு.

சிரித்திரன் - ஐப்பசி - 2004.

வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்

தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில் நெல்லியடி ம.ம.வித்தியாலயத்தில் க.பொ.த (உயர்தர) வகுப்பில் என்னிடம் தமிழும் சிறிதுகாலம் பொருளியலும் கற்ற திரு.பொன்.சுகந்தன் நாடறிந்த ஒரு எழுத்தாளனாக பரிணமிப்பதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். படிக்கின்ற காலத்திலேயே அவருடைய தமிழார்வத்தையும் துடிப்பான செயற்பாடுகளையும் நான் இனங்கண்டிருந்தேன்

இப்போது அவருடைய "வெளிச்சம் தேடும் விளக்குகள்" என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருகின்றது. இதில் இடம்பெற்ற கதைகள் யாவும் நமது ஈழநாடு, கூடர்ஒளி வாரமலர், ஈழநாதம்-வெள்ளிநாதம், வலம்புரி-சங்குநாதம், தினமுரசு வார இதழ், சிரித்திரன் முதலிய பத்திரிகைகளில் ஏற்கனவே வெளிவந்தவை யாகும். அவ்வப்போது அவருடைய கதைகள் பலவற்றையும் நான் வாசித்திருக்கின்றேன்.

சமுதாய நடப்புகளை ஒருவித எள்ளலோடும் அதேசமயம் சோகத்தோடும் அவர் பதிவு செய்துள்ளார். அவருடைய பல கதைகளின் முடிவுகள் எதிர்பாராத திருப்பங்களுடன் வாசகர் மனதை உலுப்புகின்றன. இன்னும் சிறிது நிதானத்துடனும் கூர்மையான அவதானிப்புடனும் எழுதுவாரானால் பலரது பார்வையும் இவர் பக்கம் திரும்பும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவர் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, கவிஞர், நாடகாசிரியர், நடிகர், ஆன்மீகச் சொற்பொழிவாளர் என்ற பல பரிமாணங்களோடு திரைப்படத்துறைசார்ந்த பயிற்சிகளையும் (Pre Diploma) பெற்றவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1980களின் இறுதியிலிருந்து கலை உலகில் தொடர்ந்து இயங்கிவரும் பொன்.சுகந்தன் எழுத்துத்துறையில் ஆழ வேர்விட்டு வளர்வார் என நம்புகின்றேன்.

கரணவாய் தெற்கு,
கரவெட்டி.

குப்பிழான்.ஊ.சண்முகன்

10.05.2005.

லெட்சுமி அச்சகம், நாவலர் மடம், நெல்லியடி.